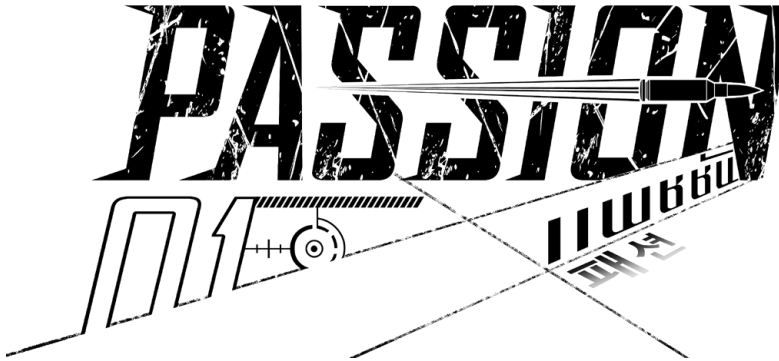
Rose

PASSION

유우지

(ยูอูจี)

เขียน

NavyB.

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

หากพูดถึงนิยาย BL เกาหลีที่ได้รับความนิยมและถูกกล่าวถึงมาอย่างยาวนาน *แพชชัน* คือหนึ่งในผลงานที่นักอ่านจำนวนมากยกให้เป็นเรื่องโปรด ด้วยเนื้อหาเข้มข้น ตัวละครมีเสน่ห์ และความสัมพันธ์ที่ยากจะคาดเดา ทำให้ผลงานของนักเขียน*อูยู*จีครองใจนักอ่านมาอย่างต่อเนื่อง

เรื่องราวในเล่มแรกจะพาทุกท่านไปรู้จักกับองค์กรพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แห่งสหประชาชาติ ซึ่ง*จองแทอึย*ต้องเข้าไปร่วมฝึกกับเหล่าสมาชิกเพราะถูกคุณอาร้องขอ แม้จะตกลงกันไว้แค่หกเดือน แต่พอได้เข้าไปทุกอย่างกลับไม่ราบรื่น อันที่จริงชีวิตของเขายุ่งยากขึ้นตั้งแต่ได้เจอกับ*อิลเลย์* หรือผู้ชายโหดเหี้ยมที่ทุกคนเรียกว่า *รีโกรว์*

เมื่อโชคชะตานำพาคนทั้งสองให้มาพบกัน ความสัมพันธ์ที่ก่อตัวขึ้นด้วยความทุลักทุเลจะนำพานักอ่านทุกท่านดำดิ่งสู่เรื่องราวเข้มข้น ชวนลุ้นและยากจะละสายตา

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า*แพชชัน* เล่ม 1 จะมอบความประทับใจให้แก่นักอ่านทุกท่าน และขอเชิญชวนค้นหาคำตอบด้วยตัวเองว่า เหตุใดผู้ชายแสนอันตรายอย่าง*รีโกรว์* จึงกลายเป็นคนที่*จองแทอึย*ไม่อาจสลัดออกจากชีวิตได้

Rose

จากใจนักเขียน

패션으로 태국 독자님들을 뵙게 되어 몹시 기쁩니다.
서로 다른 문화 속에 살고 있지만 함께 같은 즐거움을 누릴 수 있길 바라며,
재미있게 읽어주시면 감사하겠습니다.

ฉันดีใจมากที่มีโอกาสได้พบกับนักอ่านชาวไทยทุกท่านผ่านนิยายเรื่อง *Passion*
แม้วัฒนธรรมของเราจะแตกต่างกัน
แต่ฉันก็หวังว่าเราจะร่วมแบ่งปันความสุขจากเรื่องราวเดียวกันได้
ขอให้ทุกท่านสนุกกับการอ่านนิยายเรื่องนี้นะคะ ขอบคุณมาก ๆ ค่ะ

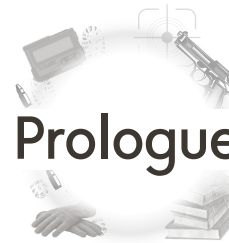
ยูอูจี♥

จากใจนักวาด

안녕하세요, 일러스트레이터 려미입니다.
좋아하던 작품의 일러스트를 맡게되어 매우 기쁩니다.
부족하나마 최선을 다하였으니 작품을 즐겨주시면 감사하겠습니다.
일러스트의 1,2 편은 각각 날것의 주인공들을 표현하려 하였고, 이후 갈등을
거쳐 두 사람의 인생이 어우러지는 과정을 표현해보고자 하였습니다.
서로 다른 두 사람이 어떤 사건들을 헤쳐나가게 될지 함께 해주세요!

สวัสดีค่ะ นักวาดภาพประกอบ รยอมี ค่ะ
ฉันดีใจมาก ๆ ที่ได้รับหน้าที่วาดภาพประกอบผลงานที่ตัวเองชื่นชอบ
แม้จะยังบกพร่องอยู่บ้าง แต่ก็ทุ่มเทอย่างดีที่สุด
หวังว่าทุกท่านจะเพลิดเพลินกับผลงานเรื่องนี้นะคะ
สำหรับภาพประกอบในเล่มแรกกับเล่มที่สอง
ฉันตั้งใจสื่อถึงความดิบเถื่อนของตัวเอกแต่ละคน
หลังจากนั้นก็ถ่ายทอดเรื่องราวของทั้งสองคน
ที่ผ่านความขัดแย้งจนกลายเป็นหนึ่งเดียวกันค่ะ
มาติดตามไปด้วยกันนะคะว่าทั้งสองคนที่แตกต่างกัน
จะต้องฝ่าฟันอุปสรรคไปได้ยังไง!

Prologue

จองแทอึย ชะงักเมื่อเสียงกริ่งดังขึ้น ถั่วต้มซีอิ๊วที่ตะเกียบในมือคีบอยู่ร่วงหล่น เมล็ดถั่วดำกลิ้งออกจากจานและทิ้งรอยเหนียวเหนอะ ก่อนจะหยุดลงในไม่กี่วินาที จากนั้นเสียงกริ่งประตูก็ดังขึ้นอีกครั้ง ราวกับฝ่ายนั้นทนรอไม่ไหว

ชายหนุ่มใช้ตะเกียบว่างเปล่าเคาะโต๊ะดังกึก ๆ พลางหันมองไปทางประตูด้วยความหงุดหงิด

เขาสังหรณ์ใจไม่ดีตั้งแต่ได้ยินเสียงเดินขึ้นบันไดแว่วมาแล้ว ไม่สิ หากจะพูดให้ชัดเจน เขารู้สึกไม่ดีตั้งแต่สะดุ้งตื่นตอนเช้ามืดด้วยอาการเจ็บแปลบที่หัวเข่าเพราะฝนตกแล้ว เวลาฝนตกหรืออากาศมืดครึ้ม เขามักจะเจ็บเข่าเสมอ แต่วันนี้รู้สึกเจ็บมากเป็นพิเศษ โชคของเขาคงจะไม่ดีสักเท่าไร

เขาจัดวางอาหารเช้าเรียบง่ายอย่างเงียบเชียบ ด้วยอารมณ์ไม่ต่างจากท้องฟ้าอึมครึมที่ฝนโปรยลงมา หลังจากกินไปได้สองสามคำก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากด้านนอก

ตึกแถวเก่ากึ้กที่สร้างขึ้นกว่ายี่สิบปี แค่มีแมวเข้ามาในตึกสักตัว เสียงก็ดังไปถึงดาดฟ้าแล้ว อีกทั้งเขาอาศัยอยู่ชั้นสามใต้ดาดฟ้าพอดี จองแทอึยสังหรณ์ใจบางอย่างตั้งแต่วินาทีที่ได้ยินเสียงก้าวเดินเข้าตึก และขึ้นบันไดในยามเช้าที่เพิ่งเลยเจ็ดโมงมาไม่นานแบบนี้แล้ว

พอกริ่งดัง ความรู้สึกไม่ดีก็เข้าปะทะอย่างจัง

บ้านหลังนี้ไม่ค่อยมีใครมา มีเพียงพี่ชายของจองแทอึยที่ออกจากบ้านไปเมื่อสี่วันก่อนและไร้ข่าวคราวอาศัยอยู่ด้วยกัน ซึ่งพี่ก็มีกุญแจบ้านไม่จำเป็นต้องกดกริ่ง

เสียงความเคลื่อนไหวหนักแน่นและแข็งกร้าวหยุดตรงหน้าประตู ระหว่างที่เขากำลังครุ่นคิด เสียงกริ่งก็ดังขึ้นอีกครั้งพร้อมเสียงฝีเท้าดังตึก

เสียงฟังดูหนักแน่นและแข็งกระด้างเหมือนเสียงรองเท้าทหาร

พอนึกถึงคำว่ารองเท้าทหาร ความรู้สึกไม่ดีก็ชัดเจนขึ้นอีกระดับ คราวนี้เสียงกริ่งครั้งที่สามและสี่ดังตามมาอย่างต่อเนื่อง

ทั้งที่เขาเพิ่งกินข้าวแค่ไม่กี่คำ แต่ความอยากอาหารกลับดิ่งฮวบจนต้องวางตะเกียบ

คนที่มากระตุ้นลางสังหรณ์ไม่ดีตรงหน้าประตูไม่มีทีท่าว่าจะกลับไปอีกฝ่ายไม่เคาะประตู ไม่ส่งเสียงเรียก เอาแต่กดกริ่งอย่างไม่ย่อท้อ มีคนหนึ่งที่จะทำอย่างนี้ได้ เพียงนึกถึงหัวใจก็หดหู่

“...”

ตอนจองแทอึยเดินไปปลดกลอนเพื่อเปิดประตู เสียงกริ่งก็ดังเป็นครั้งที่สิบสองพอดี

เมื่อประตูเปิด ผู้ที่ยืนอยู่ด้านนอกก็ถอยหลังหนึ่งก้าว รองเท้าซึ่งสร้างเสียงหนาหนักคือรองเท้าทหารสะอาดสะอ้านไร้ฝุ่นเกาะ ผู้ที่สวมรองเท้าคู่นั้นใส่ชุดทหารสีดำสะอาดเรียบร้อย ปราศจากร้อยยับย่น หากจะพูดให้ชัดเจน มันไม่ใช่ชุดทหาร แต่ควรเรียกว่าชุดสำหรับองค์กรหรือชุดเครื่องแบบซึ่งสถานที่ที่ชายคนนี้สังกัดอยู่ไม่ต่างจากกองทัพมากนัก

เข็มกลัดเงินขนาดเล็กบนปกคอเสื้อดูน่าหมั่นไส้อย่างบอกไม่ถูก ไม่ใช่เพราะว่ามีคนมากมายทั่วโลกอยากติดเข็มกลัดนี้กันจนทนไม่ไหว แต่เป็นเพราะเมื่อไรที่ชายคนนี้ใส่ชุดเครื่องแบบอย่างเป็นทางการและติดเข็มกลัดมาบ้านหลังนี้ มันไม่เคยมีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นสักครั้ง

อย่างไรก็ตาม เขาเคยเห็นชายคนนี้สวมเครื่องแบบเพียงสามหรือสี่ครั้งเท่านั้น

อีกฝ่ายยกมือที่สวมถุงมือสีดำขึ้นถอดหมวกสีเดียวกัน ก่อนจะมอง

จองแทอึยพลางยกยิ้มราบเรียบ

“ไม่ได้เจอกันนานเลย ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นใช่ไหม”

ครั้งสุดท้ายที่เจอผู้ชายคนนี้คือประมาณสามปีก่อน ช่วงที่ผ่านมามีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมายทีเดียว ทั้งเข้าไปเก็บกู้ระเบิดจนเกือบตาย ทั้งเข้ารับการผ่าตัดแต่ร่างกายกลับแสดงอาการต่อต้านจนเกือบตายอีกรอบ และคนที่ต้องอดทนอดกลั้นมาถึงสามครั้ง[1] ก็หวิดฆ่าคนตายในครั้งที่สี่ จากนั้นก็ถูกปลดประจำการทหารทั้งที่ปฏิบัติหน้าที่ยังไม่ถึงครึ่งหนึ่งของระยะเวลาที่กำหนด

จองแทอึยมองชายคนนั้นด้วยสีหน้าซับซ้อนครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดปนถอนหายใจ

“มีเรื่องอะไรที่เกิดขึ้นกับผมแล้วคุณอาไม่รู้ด้วยเหรอครับ คุณอานั่นแหละ มาหาในเวลาแบบนี้ไม่บอกไม่กล่าว คงจะมีเรื่องอะไรสินะ...เข้ามาสิครับ”

มิน่าล่ะ ถึงได้สังหรณ์ใจไม่ดีเอาเสียเลย

เขาไม่ได้เกลียดผู้ชายคนนี้ แค่เคลือบแคลงใจว่าทำไมถึงใส่ชุดนี้มา ทว่าพอลองคิดดูอีกที อีกฝ่ายน่าจะมาหาพี่ชายของเขามากกว่า ฉะนั้นไม่มีอะไรให้ต้องสังหรณ์ใจไม่ดี

จองแทอึยหลีกทางให้ด้วยความรู้สึกเหมือนต้อนรับเทพแห่งโรคระบาดเข้ามาในบ้าน เมื่อชายคนนั้นเห็นสีหน้าของเขา ดวงตาก็หรี่โค้งราวกับนึกสนุก ไม่มีแววขุ่นเคืองให้เห็นสักนิด

เขาปิดประตูหลังจากชายคนนั้นเดินเข้าไป ก่อนจะถามอีกฝ่ายขณะเดินตามหลัง

“กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“สองชั่วโมงก่อน ตรงจากสนามบินมาที่นี่เลย”

“อืม เหรอครับ...น่าจะติดต่อมาก่อนสิครับ พี่ไม่อยู่ซะด้วย”

---

[1] สำนวนเกาหลี หมายถึง อดทนเพื่อให้แคล้วคลาด ไม่เกิดภยันตรายต่อตนเองอีก

ชายคนนั้นทิ้งตัวนั่งบนโซฟาด้วยท่าทีผ่อนคลาย ไม่สมกับที่สวมชุดเครื่องแบบเรียบกริบไร้รอยยับเลย พอได้ยินสิ่งที่จองแทอึยพูดก็ชะงักไปครู่หนึ่งแล้วหันมามอง

"ไม่อยู่เหรอ จะมาเมื่อไหร่ล่ะ"

"ไม่รู้สิครับ ออกไปตั้งแต่สี่วันก่อนแล้วยังไม่ติดต่อมาเลย คุณอากลับมาเพราะจะเจอพี่เหรอครับ งั้นคงมาเสียเที่ยวแล้ว"

"พอจะมีทางติดต่อไหม"

"ถ้านึกจะติดต่อแล้วติดต่อได้ง่าย ๆ ก็ไม่ใช่จองแจอึยสิครับ ก็รู้กันอยู่"

จองแทอึยนั่งเก้าอี้สตูลฝั่งตรงข้าม พลางพูดขึ้นด้วยท่าทีไม่ใส่ใจ

พี่ชายของจองแทอึยเป็นคนที่ใช้ชีวิตอย่างมีระบบระเบียบ หากต้องค้างนอกบ้านสักวันสองวัน ส่วนใหญ่จะบอกกำหนดการคร่าว ๆ ก่อนออกไป

แต่ก็มีบ้างที่พรวดพราดออกไปโดยไม่บอกวันกลับ สุดท้ายก็หายไปหลายวันอย่างเช่นครั้งนี้ บางครั้งผ่านไปสามสี่วันถึงจะกลับมา และบางครั้งก็หายไปสองเดือนโดยไร้การติดต่อ คราวนี้เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าอีกฝ่ายจะกลับมาเมื่อไร

จองแทอึยคิดว่าบางทีครั้งนี้อีกฝ่ายอาจไม่กลับมาในเร็ววัน

เพราะสี่วันก่อนตอนออกไป พี่ทิ้งคำพูดที่เขาไม่เข้าใจเอาไว้ด้วย

"*คนเรานะ ถ้าใช้ชีวิตที่มีแต่ความโชคดีมากไปก็ไม่สนุกหรอก ฉันเองก็ควรเจอกับความโชคร้ายดูบ้าง*"

จองแทอึยนึกถึงรอยยิ้มของพี่ชายที่ดูมีลับลมคมในพอ ๆ กับคำพูดก่อนที่อีกฝ่ายจะออกจากบ้านไป เขาจมอยู่กับความคิดครู่หนึ่ง เดิมทีพี่ชายของเขาก็มีมุมที่เข้าใจยากอยู่บ้าง พอลองขบคิดว่าอีกฝ่ายพูดแบบนั้นเพราะต้องการบอกอะไรกันแน่ สุดท้ายก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

แต่ว่า...

"อืม เอาไงดี..."

จองแทอึยมองผู้เป็นอาที่พึมพำพลางใช้นิ้วเคาะหน้าผากด้วยความจนใจ

อยากลองเจอโชคร้ายอย่างนั้นหรือ คนที่หายตัวไปได้ประจวบเหมาะก่อนความโชคร้ายจะมาเยือนกะทันหันแบบนี้ จะเรียกว่าโชคร้ายได้อย่างไรกัน

ตลอดชีวิตนี้ คนอย่างพี่ชายของเขาคงเป็นมนุษย์ที่อาจไม่ได้เห็นแม้แต่อักษรตัวแรกของคำว่าโชคร้ายเลยก็ได้

จองแทอึยมีพี่ชายที่เกิดวันและเวลาเดียวกัน

แม้จะเกิดจากท้องเดียวกัน แต่จองแทอึยกับพี่ชายแตกต่างกันอย่างชัดเจน จองแจอึยฉลาดจนน่ากลัว ถึงขั้นที่ว่าเรียกอัจฉริยะยังน้อยไป

หากคนพี่ไม่ใช่คนเฉื่อยชาและเกียจคร้านนิดหน่อยเช่นนั้น หรือหากสนใจสิ่งรอบข้างและทะเยอทะยานในเรื่องผิดๆ มากกว่านี้ ถ้าให้พูดเกินจริงคงต้องบอกว่า พี่ชายของเขาอาจทำให้ทวีปหนึ่งบนโลกปลิวหายไปได้เลย

แม้แต่องค์กรพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แห่งสหประชาชาติยังต้องการให้พี่ของเขาไปทำงานด้วย เพราะอีกฝ่ายมีพรสวรรค์โดดเด่นทั้งด้านมนุษยศาสตร์ เทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์ รวมถึงความสามารถด้านศิลปะ

ในทางกลับกัน จองแทอึยเป็นคนธรรมดา ต้องบอกว่าดีกว่าธรรมดานิดหน่อยถึงจะถูก เพราะไม่ว่าจะทำอะไรก็ไม่เคยต่ำกว่าเกณฑ์กลาง ในบางด้านยังได้รับคำชมว่าอัจฉริยะอีกด้วย

หากจองแทอึยได้รับคำชมว่าอัจฉริยะ นั่นล้วนเป็นผลจากความพยายาม ต่างจากคนพี่ที่มักจะได้ยืนบนจุดสูงสุดโดยใช้ความพยายามไม่ถึงครึ่งหนึ่งของคนอื่น

แต่จองแทอึยกลับไม่เคยอิจฉาจุดนั้นของพี่ชายตัวเองเลย แม้จะคิดว่าทุกอย่างช่างดูง่ายดาย แต่ก็ไม่เคยคาดหวังอยากมีพรสวรรค์แบบนั้นเหมือนกันกับพี่

สิ่งที่จองแทอึยอิจฉาไม่ใช่มันสมอง ความสามารถ หรือพรสวรรค์ แต่เป็นโชคชะตาของพี่ชายต่างหาก

จองแจอึย ผู้เป็นพี่ชายของจองแทอึยนั้น มีโชคชะตาที่ดีอย่างน่าเหลือเชื่อ ทั้งมีมันสมองที่ถูกกล่าวขานว่าเป็นอัจฉริยะ กระทั่งในหมู่อัจฉริยะด้วยกันยังเทียบไม่ติด แม้จะกล่าวว่าเขาเกิดมาภายใต้ดวงดาวแห่งความโชคดีก็ยังน้อยไปด้วยซ้ำ เพราะความโชคดีของเขานั้นสุดโต่งอย่างแท้จริง

จองแจอึยเคยรอดพ้นจากอุบัติเหตุครั้งใหญ่มาได้อย่างปาฏิหาริย์

โดยไม่บาดเจ็บแม้แต่ปลายเส้นขนมาแล้ว อีกทั้งหากจะถามว่าดวงของเขาอยู่ในระดับไหน ก็ถึงขั้นที่ว่าสมัยเป็นนักเรียนไม่เคยรับเงินค่าขนมเลย เพราะเขาไม่จำเป็นต้องใช้มัน

ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะไม่มีความโลภในวัตถุเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงไม่มีเรื่องให้ใช้เงินเท่าไรนัก หากมีเรื่องต้องใช้เงินกะทันหันในสถานการณ์ที่ไม่มีเงินติดตัว แค่จองแจอึยขอยืมเศษเหรียญจากคนรอบข้างไปซื้อลอตเตอรี่ ลอตเตอรี่ใบนั้นก็จะนำโชคลาภมาให้ในจำนวนเงินที่เขาต้องการอย่างพอดิบพอดี

ทุกอย่างล้วนดำเนินไปเช่นนั้น

ขณะที่จองแจอึยเจอแต่ความโชคดีไร้ขีดจำกัดแม้แต่เรื่องในชีวิตประจำวันจนน่าเหลือเชื่อ จองแทอึยที่อยู่ข้าง ๆ กลับเจอโชคร้ายบ้าง โชคดีบ้าง ซึ่งก็เป็นปกติเทียบเท่าคนทั่วไป ชีวิตที่เป็นแบบนั้นจะบอกว่าไม่อิจฉาในความโชคดีของพี่เลยก็คงเป็นเรื่องโกหก

ตอนเด็กเขาเคยอิจฉาจนทนแทบไม่ไหว พอโตขึ้นมาก็ไม่ได้อิจฉาขนาดนั้นแล้ว เป็นเพียงความอิจฉาทั่วไปต่อสิ่งที่สุดยอดและความน่าสนใจที่ตัวเองไม่อาจครอบครองได้ก็เท่านั้น ถึงจะบอกว่าเท่านั้น แต่สำหรับจองแทอึยผู้ไม่ค่อยมีเรื่องให้ต้องอิจฉาใคร มันจึงกลายเป็นความอิจฉาเดียวที่เขามีต่อผู้อื่น

แม้ความอิจฉานั้นจะกลายเป็นความริษยาในบางที ทว่าจองแทอึยก็รักพี่ชายของตน

บุคคลที่น่าหมั่นไส้คนนั้น นอกจากจะฉลาดสุด ๆ แล้ว ยังใช้ประโยชน์จากความฉลาดนั้นได้อย่างยอดเยี่ยม แถมโชคยังเข้าข้างอีก ถึงนิสัยจะไม่ได้น่าหมั่นไส้ขนาดนั้น และต่อให้มีมุมที่ไม่ค่อยสนใจอะไรทั้งยังอารมณ์แปรปรวน คาดเดาได้ยาก แต่ในฐานะพี่ชายก็ถือว่าปกติ เป็นพี่ชายธรรมดาคนหนึ่งที่อ่อนโยนและน่าเชื่อถือเหมือนคนเป็นพี่ทั่วไป

คิดดูแล้วก็นับว่าเป็นพี่น้องที่มีความสัมพันธ์ราบรื่นดี...พวกเขาอยู่ด้วยกันมายี่สิบกว่าปีแล้วก็จริง แต่ก็มีบางมุมของพี่ชายที่เขาไม่เข้าใจ ซึ่งพวกอัจฉริยะอาจเป็นแบบนั้นกันหมดก็ได้

หรือบางทีอาจเป็นเพราะคนพี่ไม่ค่อยชอบจองแทอึยเท่าไรนัก

คืนนั้นก่อนที่จองแจอึยจะออกจากบ้านไปเมื่อสี่วันก่อน

พี่ชายของเขามักจะจ้องมองแผนผังบางอย่างที่ดูซับซ้อนอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งจองแทอึยไม่สามารถเข้าใจได้เหมือนเคย และบางครั้งจองแจอึยก็เหมือนนึกอะไรได้ จึงวาดรูปคล้ายแบบจำลองโมเลกุลและสูตรเคมีไว้ข้าง ๆ แล้วจมจ่อมกับความคิดอีกครั้ง จองแทอึยเดินไปด้านข้างและจับจ้องแผนผังนั้นผ่านไหล่ของอีกฝ่ายจนแทบทะลุอยู่พักใหญ่ก็ยังไม่เข้าใจ

เมื่อเห็นชุดตัวเลขหรือสูตรเคมีแปลก ๆ จองแทอึยจะคิดว่า 'พี่หลงเข้าไปในโลกที่ไม่รู้จักอีกแล้ว' ก่อนจะนั่งลงตรงโซฟาข้าง ๆ และหยิบหนังสือด้านมนุษยศาสตร์ทั่วไปที่ตัวเองสามารถเข้าใจได้ขึ้นมาอ่าน

มันเป็นค่ำคืนแสนสุขและเงียบสงบอย่างที่เคยเกิดขึ้นเสมอมา

ผ่านไปพักใหญ่ ดูท่าพี่ชายของเขาคงเหนื่อยล้ากับการจ้องกระดาษแล้ว จึงผลักของพวกนั้นไปด้านข้าง จากนั้นก็นอนแผ่หลาบนพื้นพลางมองเพดาน สีหน้าดูเลื่อนลอยคล้ายคนสติหลุด บางทีในตอนนั้นอาจมีเสียงถอนหายใจด้วยความเหนื่อยล้าเล็ดลอดออกมาจากปากของเขาด้วยก็เป็นได้

แล้วจู่ ๆ จองแจอึยก็หยัดกายขึ้นนั่งใกล้ ๆ คนที่อ่านหนังสืออยู่บนโซฟา พลันจับนิ้วก้อยของจองแทอึยแล้วพูดว่า

"ตรงนี้น่ะ..."

จากนั้นก็กางนิ้วก้อยของตัวเองแล้วพูดต่อ

"กับตรงนี้ เขาว่ามีด้ายสีแดงผูกติดกันอยู่ใช่ไหม ในเมื่อเกิดจากท้องเดียวกัน วันเดียวกัน เวลาเดียวกัน เรื่องนี้น่ะ จะว่าเป็นเรื่องที่แน่นอนก็ใช่ และเป็นสิ่งที่ช่วยไม่ได้ด้วย...แต่ตอนนี้ เราตัดมันออกจากกันเถอะ"

"...หา"

จู่ ๆ ก็พูดสิ่งที่เข้าใจยากอะไรกัน แม้พี่ชายของเขามักจะวนเวียนอยู่ในสิ่งที่เขายากจะเข้าใจก็จริง แต่ไม่เคยพูดอะไรที่เขาไม่เข้าใจมาก่อน

ถึงจะรู้ข้อเท็จจริงดีว่าสติปัญญาของพี่ชายไม่ธรรมดา แต่ในตอนนั้นจองแทอึยสงสัยขึ้นมาแวบหนึ่งว่า หรือบางทีสมองของพี่อาจจะไม่ปกติก็เป็นได้

จองแจอียยังคงมองเขาด้วยแววตานิ่งสงบเหมือนปกติ มิหนำซ้ำยังกางนิ้วเป็นรูปกรรไกร และทำท่าตัดตรงกลางระหว่างนิ้วก้อยของตัวเองกับจองแทอึย เสมือนตัดด้ายแดงแห่งสายสัมพันธ์ที่ผูกโยงกันให้ขาดลง แม้จะมองไม่เห็นก็ตาม

จากนั้นผู้เป็นพี่ก็กลับไปมองเพดานอีกครั้งเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จองแทอึยได้แต่จ้องมองพี่ชายทั้งที่ยังชูนิ้วก้อยอยู่ท่าเดิม ก่อนจะถามออกไป

"พี่...จริง ๆ แล้วพี่เกลียดผมเหรอ"

หรือว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้เขาได้ทำเรื่องอะไรให้อีกฝ่ายรู้สึกไม่ดีหรือเปล่า แม้จะนึกย้อนความทรงจำดูแต่ก็นึกไม่ออก ปัญหาคืออะไรกันแน่ หรือเกิดปัญหาบางอย่างขึ้นโดยที่เขาไม่รู้ จนถึงขั้นชวนตัดสายสัมพันธ์กะทันหันแบบนี้

พอจองแทอึยถาม เขาก็ทำหน้าสงสัยคล้ายจะถามว่าจู่ ๆ พูดเรื่องประหลาดอะไรขึ้นมา

"ทำไมฉันต้องรู้สึกแบบนั้นล่ะ"

ผู้เป็นพี่ตอบเพียงเท่านั้น จองแทอึยเอียงคอมองใบหน้าพี่ชาย ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่ แต่พอเห็นสีหน้าซื่อตรงไร้วี่แววการเสแสร้งนั้นแล้ว เขาก็เคลื่อนสายตามาที่หนังสืออีกครั้งโดยไม่พูดอะไรอีก

พอลองมาคิดดู หรือบางทีคำพูดนั้นอาจหมายถึง 'ทำไมฉันต้องชอบนายด้วยล่ะ' กันนะ

ต่อให้นึกสงสัยเอาป่านนี้ คนเดียวที่จะตอบคำถามนี้ได้ก็หายไปอย่างไร้ร่องรอยแล้ว ทิ้งไว้เพียงคำพูดว่าต้องเจอกับความโชคร้ายดูบ้าง

จองแทอึยเคยคิดว่า 'พูดจาเอาแต่ใจชะมัด' แล้วปล่อยผ่าน ทว่าสถานการณ์ตอนนี้ทำให้เขารู้ว่า กระทั่งการจากไปของพี่ชายก็ยังถือเป็นความโชคดีสุด ๆ เพราะอีกฝ่ายหายไปก่อนที่แขกน่ารำคาญคนนี้จะมาเยือน

แม้ไม่ได้รู้สึกยินดี แต่พอแขกที่ไม่ได้มาเยี่ยมบ้านนานบอกว่าหิวและชวนหาอะไรกิน จองแทอึยก็ไม่อาจเพิกเฉยได้ เขาตักข้าวอีกถ้วยมาวางบนโต๊ะที่ยังกินไม่เรียบร้อย ถึงความอยากอาหารจะหายไปนานแล้ว แต่เขาก็ยัง

ทิ้งตัวนั่งตรงข้ามอีกฝ่าย

“ทำไมถึงเป็นโซซาแชแกง[2] ล่ะ”

พอเห็นสำรับบนโต๊ะอาหารที่มีข้าวบาร์เลย์หุงสุก ซุปใส และเครื่องเคียงอีกสองสามอย่าง ผู้เป็นอาก็ยกยิ้ม

“จะคาดหวังอะไรกับชายหนุ่มที่กินอยู่ด้วยตัวเองอย่างอด ๆ อยาก ๆ ล่ะครับ ที่กองทัพของคุณอามีแต่อาหารหรู ๆ ให้กินหรือไง”

“แน่นอนสิ ชีวิตลำบากพอแล้ว ถ้าอาหารการกินยังไม่ดีอีก คงได้วุ่นวายกันใหญ่แน่ แต่ที่นั่นไม่ใช่กองทัพหรอกนะ”

“อืม ฟังแล้วก็แทบไม่ต่างจากกองทัพเลยนี่ครับ เท่าที่ได้ยินมามันโหดกว่ากองทัพอีกด้วยซ้ำ”

“ถึงอย่างนั้น คนที่อยากเข้ามาจนตัวสั่นก็ยืนต่อแถวไปจนถึงอีกซีกโลกหนึ่งเลยนะ ชื่อก็ออกจะยอดเยี่ยม องค์กรพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แห่งสหประชาชาติ”

“ผมจำชื่อยาว ๆ แบบนั้นไม่ได้หรอก”

ขณะที่มองผู้เป็นอาซึ่งกำลังกินอาหารพลางร่ายคำพูดที่ไม่รู้ว่าเป็นคำชมหรือคำบ่นว่า “ไม่ได้กินกับข้าวง่าย ๆ แบบนี้มานาน ก็อร่อยเหมือนกันนะ” จองแทอียก็ถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะหยิบช้อนขึ้นมา ดูเหมือนว่าพอได้วางตะเกียบลงครั้งหนึ่งแล้ว ความอยากอาหารก็หายไป คงต้องตักซุปกินไม่กี่คำแล้วพอกันที

ระหว่างตักซุปใสเข้าปาก สายตาพลันหยุดมองตะเกียบที่เคลื่อนไหวอยู่ตรงหน้า เขาเคยคิดไว้นานแล้วว่าคนคนนี้ถือตะเกียบได้สง่างามจริง ๆ นิ้วมือที่จับตะเกียบอย่างถูกต้องดูอ่อนช้อย ซึ่งมือนั้นคล้ายคลึงกับพี่ชายของเขา

ขณะที่คิดเช่นนั้น จองแทอียก็เหลือบมองใบหน้าผู้เป็นอา เป็นหน้าตาที่ดูสุภาพเรียบร้อย ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ให้ความรู้สึกอ่อนโยนคล้ายกับ

---

[2] อาหารการกินที่ไม่ได้หรูหรา ประกอบด้วยข้าว เครื่องเคียงผัก และซุป สื่อถึงชีวิตที่เรียบง่ายและอัตคัด

พี่ชายของเขา

ก็นะ ต้องคล้ายกันอยู่แล้ว ถึงอย่างไรก็เป็นพ่อแท้ ๆ ในทางพันธุกรรม แม้ผู้เป็นอาจะไม่คล้ายคลึงกับจองแทอึยก็ตาม

“ครบรอบสามปีวันเสียชีวิตของพี่คือเดือนหน้าใช่ไหม”

ทั้งที่ผู้เป็นอาไม่มีทางรู้ได้เลยว่าจองแทอึยกำลังคิดอะไรอยู่ แต่จู่ ๆ ก็โพล่งขึ้นมา

“ครับ วันที่ยี่สิบ ตามปฏิทินจันทรคติ จะมาเหรอครับ”

“น่าจะยาก”

พอมาคิดดูแล้ว ครั้งสุดท้ายที่ได้เจอคุณอาคืองานศพของพ่อ หลังจากนั้นไม่ว่าจะมีพิธีไหว้บรรพบุรุษหรือพิธีอะไรก็ไม่เคยมา แต่ก็รู้ว่านั่นเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เพราะคุณอาของเขาเป็นคนที่ค่อนข้างงานรัดตัว แม้คนคนนี้จะเป็นแขกที่ยุ่งยากและน่ารำคาญใจสำหรับจองแทอึย ทว่าความจริงแล้วเขาเป็นบุคคลที่ได้รับการต้อนรับอย่างดี ไม่ว่าจะไปสถานที่ไหนหรือประเทศใดก็ตาม

“ไม่รู้ว่าพี่จะกลับมาเมื่อไหร่ ถ้ากลับมาแล้วจะให้ผมบอกไหมครับว่าให้ติดต่อหาคุณอา”

แม้รู้ดีว่าถ้าเป็นเรื่องเร่งด่วนจริง ๆ ผู้เป็นอาคงส่งคนออกไปตามหาเองคงจะรวดเร็วกว่า แต่ก็ลองถามไว้ก่อน แน่นอนว่าหากพี่ชายผู้โชคดีคนนั้นรู้ว่าผลลัพธ์จะออกมาไม่ดีกับตัวเอง คงไม่มีทางยอมให้เจอตัวแน่

“ไม่ต้อง...ไม่ได้มีเวลาขนาดนั้น”

ผู้เป็นอากินข้าวหมดถ้วยอย่างรวดเร็ว ก่อนจะใช้ปลายนิ้วเช็ดมุมปาก จากนั้นก็พึมพำบางอย่างพลางจ้องหน้าจองแทอึยนิ่ง

ทันใดนั้น ลางสังหรณ์ไม่ดีที่หลงลืมไปก็คืบคลานขึ้นมาตามแนวสันหลังอีกครั้ง

“จองแทอึย”

“คุณอาครับ...ผมไม่รู้หรอกนะว่ามาหาพี่ทำไม แต่คุณอารู้ใช่ไหมว่าผมกับพี่แตกต่างกันคนละขั้วเลย ต่อให้เอาสูตรเคมีที่พี่เคยแก้ได้ตอนห้าขวบมาให้ผมดูตอนนี้ ผมก็ไม่เข้าใจหรอกนะครับ”

พอจองแทอึยพูดรัวเร็วด้วยท่าทีมึนตึง ดวงตาของผู้เป็นอาก็หรี่โค้งเหมือนเมื่อครู่ คล้ายกำลังชอบใจ

“รู้ใช่ไหมว่าระหว่างนายกับแจอึย มีคนหนึ่งเป็นลูกของฉันน่ะ”

หัวข้อที่คุณอาหยิบยกขึ้นมาพูดเป็นเรื่องที่จองแทอึยไม่คาดคิดมาก่อน แม้เขาจะพูดเรื่องอะไรก็เหนือความคาดหมายอยู่แล้วก็ตาม แต่ไม่คิดไม่ฝันว่าอีกฝ่ายจะพูดเรื่องนั้นในสถานการณ์นี้

จองแทอึยมองผู้เป็นอา ก่อนจะพูดปนถอนหายใจ

“อืม จะว่าหนึ่งในสองก็ไม่ได้หรอกครับ เราทั้งสองคนถือเป็นลูกชายของคุณอานี่ครับ ทางพันธุกรรมน่ะนะ ผมรู้อยู่แล้ว แต่เรื่องนั้นมันทำไมเหรอครับ”

เรื่องนี้ไม่ใช่ความลับ เขาเคยได้ยินมาจากพ่อตั้งแต่เด็กแล้ว คงเห็นว่าพวกเขาสองพี่น้องโตพอที่จะเข้าใจ จึงจับเด็กที่ยังโตไม่เต็มที่ทั้งสองคนมานั่ง และบอกเล่าให้ฟังอย่างละเอียดว่า ร่างกายของพ่อไม่สามารถสร้างลูกได้ จึงได้รับความช่วยเหลือจากผู้เป็นอา สุดท้ายก็ได้พวกเขามา

แต่ก็ไม่มีอะไรแตกต่างไปจากเดิมนัก เพราะพ่อก็ยังเป็นพ่อ อาก็ยังเป็นอา เฉกเช่นในปรากฏการณ์หนึ่งนั้น ความจริงแท้อาจมีเพียงหนึ่งเดียว แต่ความจริงในแง่มุมอื่นอาจมีได้หลากหลายรูปแบบ

ตอนนั้นพ่อยังบอกด้วยว่า *“ถ้าวันหนึ่งอาพูดจาแปลก ๆ ก็ให้คิดซะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกและทำตามที่เขาบอก”*

ไม่ใช่เพียงเพราะคำพูดนั้นเสียทีเดียว แต่เป็นเพราะคำสั่งเสียของพ่อด้วย ที่ทำให้พวกเขาสองพี่น้องเชื่อฟังคุณอาเป็นอย่างดี ความจริงแล้ว ถ้าไม่นับที่เขาทำให้รู้สึกลำบากใจเป็นครั้งคราว คุณอาก็ถือเป็นคนดีและร่าเริงคนหนึ่ง

แต่คุณพ่อที่อยู่บนสวรรค์ครับ คุณอาเขาไม่ได้พูดจาแปลก ๆ แค่ครั้งสองครั้งนะครับ

“ไม่ ไม่ใช่สองคน แค่คนเดียว ตั้งแต่ก่อนที่พวกนายจะเกิดซะอีก พอพี่เขารู้ว่าจะได้ลูกแฝด ก็บอกจะยกพวกนายคนหนึ่งให้ฉัน เพราะอย่างนั้นตามปกติแล้ว พวกนายควรจะต้องกลายเป็นพี่น้องที่ถูกแยกจากกัน

ตั้งแต่เกิดและใช้ชีวิตในฐานะลูกพี่ลูกน้องไปแล้ว...แต่เพราะเจ้าหนูสองคนที่กำลังดื้นดุกดิกนั้นดูจะรักกันมากและตัวติดกันหนึบ ฉันเลยถอดใจเรื่องที่จะแยกคนใดคนหนึ่งออกไปก่อน ก็เลยรอดพ้นจากการแยกกันมาได้ไงล่ะ"

ดูสิครับ ตอนนี้คุณอาก็กำลังพูดจาแปลก ๆ อีกแล้ว

พอจองแทอึยจ้องมองด้วยสายตาเย็นชา ผู้เป็นอาคงรับรู้ถึงสายตานั้น จึงรีบเปลี่ยนสีหน้าเป็นจริงจังขึ้นทันที แม้ท่าทีที่เน้นย้ำว่านั่นคือเรื่องจริงจะดูน่าสงสัยไปบ้าง แต่คุณอาก็ไม่ใช่คนที่จะพูดโกหก ยิ่งไปกว่านั้น ที่จู่ ๆ เขาก็สังหรณ์ใจขึ้นมา ที่แท้คือเรื่องนี้เองสินะ...

บางทีผู้เป็นพ่ออาจไม่อยากบอกให้ลูกรู้ด้วยตัวเองว่ายกลูกชายคนใดคนหนึ่งให้น้องชายไปแล้ว คงเป็นอย่างนั้นเอง นี่คงจะเป็นคำพูดแปลก ๆ ที่พ่อหมายถึง

จะว่าไปแล้ว ตอนนั้นหลังจากพ่อเงียบไปสักพักก็พูดต่ออย่างนิ่งเรียบ

"ถ้าเวลานั้นมาถึง ก็คิดซะว่าอาคือพ่อ และเชื่อฟังเขา"

เวลานั้นที่พ่อหมายถึง คือเวลาที่คุณอาจะกลับมาเรียกร้องแบบนี้หรือเปล่านะ

เขาไม่อาจรู้ได้ แต่ถ้าเป็นเรื่องที่ผู้เป็นพ่อเห็นชอบแล้ว จองแทอึยก็ไม่คิดจะโต้เถียงหรือคัดค้าน ส่วนพี่ชายของเขาที่ไม่ได้อยู่ตรงนี้ก็น่าจะคิดเห็นเหมือนกัน

จองแทอึยเป็นคนประเภทที่ตัดใจเร็ว จะบอกว่าเป็นคนที่ยอมรับสภาพแวดล้อมที่ได้รับมอบมาได้ง่าย หรือจะบอกว่าเป็นคนที่ปรับตัวได้รวดเร็วก็ไม่ผิด

"ครับคุณอา...พอดีบังเอิญว่าตอนนี้ลูกพี่ลูกน้องออกไปข้างนอก ถ้าลูกพี่ลูกน้องกลับมา ผมจะบอกให้โทร.หาคุณอาดีไหมครับ"

พอจองแทอึยพูดแบบนั้น ผู้เป็นอาก็หัวเราะเสียงดัง ใบหน้ายามหัวเราะนั้นยิ่งคล้ายกับจองแจอึยขึ้นไปอีก หากเหมือนกันขนาดนี้ จะบอกว่าเป็นพ่อลูกกันแท้ ๆ ก็ยังได้ มิหนำซ้ำยังมีนิสัยคล้ายคลึงกันอีกด้วย

หากพี่ชายของเขากลับมาคราวนี้แล้วรู้ว่ามีการเปลี่ยนพ่อคงตกใจมาก

ไม่สิ ไม่ตกใจหรอก เพราะจองแทอึยแทบจำไม่ได้เลยว่าเคยเห็นพี่ตกใจหรือแสดงออกว่าตกใจ

“ไม่มีเวลาตามหาคนหายหรอก เอาละ ตั้งแต่วันนี้ไป แทอึย นายเป็นลูกชายของฉัน และต้องไปกับฉันด้วย ไปเก็บของซะ เอามาแต่ของจำเป็นก็พอ ยังไงที่นั่นก็มีของอย่างอื่นให้อยู่แล้ว”

ผู้เป็นอาพูดพลางลูบคางตัวเองไปพลาง ท่าทางดูอารมณ์ดีไม่น้อย น้ำเสียงก็เจือแววขบขัน

แต่จองแทอึยที่ได้ฟังเช่นนั้นกลับไม่อารมณ์ดีไปด้วย การได้ฟังเรื่องประหลาดติดต่อกันในวันเดียวโดยไม่เว้นให้หยุดพักแบบนี้ ถือเป็นประสบการณ์ที่หาได้ยากก็จริง แต่มันไม่สนุกเลย

“ผมเหรอครับ”

“ใช่แล้ว จองแทอึย ลูกพ่อ”

บนบ่าเหมือนมีภาระหนักอึ้งกดทับ จองแทอึยมองไปยังผู้เป็นอาด้วยสีหน้าจริงจังพลางยู่ปาก

นอกจากคนที่ไม่เคยพูดอะไรมาตลอด จู่ๆ กลับโผล่มาเรียกร้องสิทธิ์ความเป็นพ่ออย่างไม่มีที่มาที่ไปแล้ว สาเหตุที่ทำให้คุณอาซึ่งใช้ชีวิตเป็นโสดมาอย่างดีโดยไม่มีภรรยา เกิดอยากมีลูกขึ้นมาคืออะไรกันแน่

“ไม่ไปไม่ได้เหรอครับ”

“มาเถอะ คิดซะว่าเป็นการแสดงความกตัญญู เจ้าลูกชาย”

“ไม่เอาครับพ่อ ผมขออกตัญญูได้ไหม”

ผู้เป็นอาระเบิดหัวเราะออกมา เนื่องจากคุณอามีช่วงอายุที่ห่างกับพ่อค่อนข้างมาก ส่งผลให้ความต่างของอายุระหว่างพ่อกับคุณอาน้อยกว่าความต่างของอายุระหว่างคุณอากับจองแทอึยเพียงสามปีเท่านั้น จึงเหมือนเป็นพี่ชายมากกว่าจะเป็นอา

หลังจากอีกฝ่ายหัวเราะอย่างหนักก็ลุกมาหา ขณะที่จองแทอึยมองด้วยความสงสัย ผู้เป็นอาก็เขกกำปั้นใส่ศีรษะเขาทันที ซึ่งมันรุนแรงมากจนไม่สามารถเรียกอย่างน่ารักว่าเขกกะโหลกได้เลย

“โอ๊ย!”

จองแทอึยกุมศีรษะและหันไปมองค้อนด้วยความไม่พอใจ ทว่าอีกฝ่ายยังคงหัวเราะและพูดอย่างเรียบเฉย

“เจ้าหมอนี่ ฉันอุตส่าห์ช่วยเรื่องปลดประจำการทหาร แทนที่จะขอบคุณกลับคิดอกตัญญูงั้นเหรอ เอาอีกสักหน่อยไหม”

“โอ๊ย! โอ๊ะ! อ๊าก! เจ็บ คุณอา! ผมเจ็บจริงๆนะครับ!”

กระทั่งเรื่องมือหนักก็ยังเหมือนพี่ชายของเขา ดูท่าจองแจอึยเหมาะจะเป็นลูกของผู้ชายคนนี้มากกว่า ด้วยนิสัยเฉื่อยชาอันเป็นเอกลักษณ์ ดูไม่สนใจความรุนแรง แต่เวลาที่จองแทอึยเหม่อลอยเป็นครั้งคราวก็มักจะถูกอีกฝ่ายเรียกสติด้วยการตีหลังหรือตบแก้มเพื่อปลุกจากอาการโดนผีอำแรงจากฝ่ามือนั้นหนักเอาเรื่องอยู่เหมือนกัน

หลังจากทุบตีจองแทอึยครู่หนึ่ง ผู้เป็นอาก็นวดไม้นวดมือด้วยท่าทีเรียบเฉยเสมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และกลับไปนั่งที่เดิมอีกครั้ง จองแทอึยลูบศีรษะที่โดนตีป้อยๆ พลางบ่นอย่างมึนตึง

“ก็ว่าอยู่ ทั้งที่เหลือเวลาปฏิบัติหน้าที่อีกตั้งนาน ทำไมถึงให้ปลดประจำการง่ายๆ...ที่แท้คุณอาก็เป็นคนช่วยเหรอครับ”

“อือ แจอึยบอกมาน่ะ ว่าน้องชายที่ร่างกายและหัวใจขาดรุ่งริ่ง เจ็บหนักไปทั้งตัว กำลังนอนร้องไห้อยู่ในกองทัพ”

“...หา...เจ็บหนักไปทั้งตัวงั้นเหรอ”

แม้เกือบได้สิ้นลมอยู่ในโรงพยาบาลทหาร และพวกเพื่อนทหารรอบตัวก็พากันมาหาเรื่องจนต้องลำบากใจอยู่บ้าง แต่ถึงขนาดรุ่งริ่งนั่นมัน...หรือว่าจะเป็นอย่างนั้นจริง?

มันเป็นปัญหาตั้งแต่ที่ถูกกำหนดให้อยู่กองเดียวกับคนที่มีความสัมพันธ์เลวร้ายที่สุดตอนอยู่โรงเรียนนายร้อยทหารแล้ว หลังจากที่เกือบจะฆ่าคนตายไปหนึ่งคน และตนเองก็เกือบจะตายไปด้วยแล้ว พอปลดประจำการออกมาเลยตัดขาดทุกความสัมพันธ์ จนถึงตอนนี้ก็ไม่อยากจะนึกถึง และไม่มีอะไรให้นึกถึงด้วย

เมื่อความทรงจำที่ลืมเลือนไปแล้วย้อนกลับมาอีกครั้ง จองแทอึยก็หดหู่และถอนหายใจ

เขาปลดประจำการได้สี่เดือนแล้ว ปัจจุบันเป็นคนหนุ่มว่างงาน แม้ในวันที่อากาศแย่จะยังรู้สึกเจ็บแปลบอยู่บ้าง แต่ตอนนี้ขาหายดีแล้ว ร่างกายก็แข็งแรง เขาจึงคิดว่าควรจะเริ่มทำอะไรสักอย่างเสียที

“ว่าแต่ทำไมจู่ ๆ ถึงต้องการลูกชายล่ะครับ คิดจะส่งไปที่ไหนเหรอ”

เมื่อจองแทอึยถามออกไปคล้ายยอมโอนอ่อนลงบ้างแล้ว ผู้เป็นอาก็แย้มยิ้มด้วยท่าทีจริงจังขึ้น

“จะเป็นลูกชายคนไหนก็ได้ ยังไงซะฉันก็แค่ต้องการคนที่พอจะใช้งานได้หน่อย ไม่นานมานี้มีเรื่องกับพวกสาขายุโรปใหญ่โตจนจำนวนคนลดฮวบเลยจำเป็นต้องหาคนไปเพิ่มให้ครบจำนวนน่ะ

“...”

“...นั่นเป็นข้ออ้าง ความจริงต้องการคนที่ดวงดีน่ะ”

ผู้เป็นอาเงียบไปพักหนึ่ง

จองแทอึยนิ่งรอให้อีกฝ่ายพูดต่อ อย่างไรไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเรื่องการหาคนไปเพิ่มจำนวนนั้นเป็นข้ออ้าง ตามที่อีกฝ่ายว่าไว้ มีคนมากมายที่พยายามจะเข้าองค์กรนี้กันให้วุ่น ถ้าให้ต่อแถวคงยาวไปถึงอีกซีกโลกหนึ่ง หากปัญหาเป็นแค่เรื่องจำนวนคนจริง ๆ ละก็ คุณอาคงไม่ลงทุนถ่อมาหาถึงที่นี่หรอก

แต่ถ้าต้องการคนดวงดี ก็ไม่มีทางเป็นจองแทอึยได้ ซึ่งอีกฝ่ายก็รู้เรื่องนั้นดีอยู่แล้ว

“อีกครึ่งปี ผู้อำนวยการสาขาของเราจะย้ายไปที่สำนักงานใหญ่ในอเมริกาแล้วน่ะสิ รองผู้อำนวยการสองคนเลยต่อสู้ชิงตำแหน่งนั้นกันอย่างลับ ๆ ซึ่งไม่ว่าวงการไหนมันก็ต้องมีการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายกันเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วใช่ไหมล่ะ ในเมื่อหัวหน้าของฉันเป็นแบบนั้น มันก็เลยพลอยทำให้ฉันเหนื่อยตามไปด้วย ยังไงถ้าหัวหน้าสายตรงของฉันจะขึ้นเป็นผู้อำนวยการฉันก็ต้องช่วยเขาอยู่แล้ว พูดง่าย ๆ คือ ครึ่งปีหลังจากนี้จะเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือดขึ้นในสาขาของเรา ท่ามกลางความวุ่นวายจะมีเล่ห์เหลี่ยมสกปรกและวิธีที่ทำให้ถึงตายถูกงัดออกมาใช้กันเพียบ ระหว่างนั้นเลยจำเป็นต้องมีลูกน้องที่ดวงแข็งพอจะเอาชีวิตรอดไปได้นาน ๆ น่ะ”

“แต่ผมไม่ได้ดวงดีเท่าไหร่นะครับ”

“อืม...ก็ประมาณว่า เอาไก่ไปแทนไก่ฟ้า[3] ก่อนนั่นแหละ ว่าไง”

“ว่าไงอะไรล่ะครับ มีใครที่ได้ยินคำว่า เอาไก่ไปแทนไก่ฟ้าแล้วรู้สึกดีบ้างครับ”

จองแทอียตอบกลับห้วนๆ แต่คำพูดเหล่านั้นไม่ได้ทำให้เขาหัวเสีย เพราะถ้าคนอย่างจองแจอียเป็นไก่ฟ้า การบอกว่าเขาเป็นไก่ธรรมดาก็ยิ่งต้องขอบคุณ เพราะจองแจอียเป็นมนุษย์ที่โดดเด่นเหนือใครเสียขนาดนั้น

เขาเข้าใจคำพูดของผู้เป็นอาเพียงครึ่งเดียว และในครึ่งนั้นคือ ‘ถ้าเข้าไปพัวพันด้วยละก็ คงจะปวดหัวน่าดู’ นอกจากความขัดแย้งระหว่างสาขาแล้ว สถานที่ที่ผู้เป็นอาทำงานอยู่นั้น สำหรับจองแทอียในตอนนี้ มันแทบไม่ต่างอะไรกับสังคมทหารที่เขาไม่อยากแม้แต่จะชายตามองด้วยซ้ำ

“คุณอาอยู่สาขาเอเชียใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้ว”

“ถ้าลองหาคนที่ดวงดี สมรรถภาพเยี่ยม และอยากเข้าไปอยู่ที่นั่นมากกว่าผม ผมว่าคงมีมากกว่าดาวบนท้องฟ้าซะอีก คุณอาเลือกคนเหล่านั้นไปสักคนเถอะครับ”

“ฉันเล่าความลับด้านมืดภายในให้ฟังหมดแล้ว จะฟังแล้วปล่อยผ่านไม่ได้สิ”

“ความลับด้านมืดอะไรกัน มันเป็นเรื่องที่รู้กันอยู่แล้วนี่ครับ เอาเป็นว่าสู้กันตามสบาย ขอให้การเลื่อนขั้นเป็นไปด้วยดีนะครับ”

จองแทอียโบกไม้โบกมือพลางลุกขึ้น คล้ายสื่อว่าหมดเรื่องคุยแล้ว ก่อนเริ่มเก็บจานชามที่ว่างเปล่า ทันใดนั้นผู้เป็นอาก็คว้าข้อมือเขาไว้แน่น จองแทอียเดาะปาก ดูจากสีหน้าของผู้เป็นอาแล้ว คงจะจริงจังไม่ใช่เล่น เมื่อเป็นเช่นนี้จึงปฏิเสธได้ยาก

“คุณอา...ก็รู้อยู่แล้วนี่ครับ ว่าผมทำไม่ได้”

จองแทอียถอนใจพลางบ่นพึมพำ อีกฝ่ายพลันถามขึ้นด้วยท่าทีจริงจัง

---

[3] สำนวนเกาหลี หมายถึง ในเมื่อไม่มีสิ่งใดที่เหมือนหรือเหมาะสม ก็ให้ใช้สิ่งที่มีความคล้ายกับสิ่งนั้นแทนไปก่อน

“ไหนบอกเหตุผลมาว่าทำไมถึงไม่ได้ ถ้าพอฟังขึ้น ฉันจะลองไปหาคนอื่นดู”

“ก็รู้อยู่แล้วนี่ครับ”

“ไม่รู้สิ...?”

เขาไม่อาจรู้ได้เลยว่าผู้ชายคนนี้คิดอะไรอยู่ หากพิจารณาจากคำพูดคนที่อีกฝ่ายต้องการไม่จำเป็นต้องเป็นจองแทอึยด้วยซ้ำ ถ้าเป็นจองแจอึยก็ไม่แน่ อีกอย่าง คนอย่างจองแทอึยมีอยู่ถมเถไปบนโลกนี้

“คุณอา อย่างแรกเลยนะ ผมเกลียดกองทัพ สังคมที่บ้าอำนาจและปิดกั้นแบบนั้น ผมทนมามากพอแล้วครับ”

“พวกเราไม่ใช่กองทัพ แค่ต้องขยันฝึกฝนร่างกายให้มากหน่อย ยศตำแหน่งและบรรยากาศภายในก็แตกต่างกับกองทัพ พวกเรามีทำภารกิจลับอยู่บ้าง เลยไม่รู้ว่านั่นเรียกโดนปิดกั้นได้ไหม แต่อย่างน้อยก็ไม่ได้มีการวางอำนาจ ถ้านายเข้าไป คนที่ยศสูงกว่าก็มีแค่ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการสองคน และครูฝึกอีกหกคน ปกติไม่ค่อยมีเรื่องให้เจอผู้อำนวยการกับรองผู้อำนวยการหรอก ที่เหลือก็เป็นเพื่อนร่วมสาขาที่เท่าเทียมกันหมดเอาละ มีเหตุผลอื่นอีกไหม”

“...ร่างกายผมไม่แข็งแรงนะครับ”

“ฉันรู้ว่านายหายดีแล้ว”

“แค่ไม่ต้องไปโรงพยาบาลเท่านั้นแหละครับ วันไหนอากาศไม่ดีก็ยังเจ็บเข่าและปวดแปลบไปทั้งตัวอยู่เลย”

“ที่นั่นไม่มีใครไม่เป็นแบบนั้นหรอก ทุกคนต่างเคยโดนยิงกันคนละนัดสองนัด กระดูกหักกันคนละไม่รู้กี่ท่อนทั้งนั้นแหละ เอาละ มีเหตุผลอื่นอีกไหม”

“ผมไม่ได้ตรงกับเงื่อนไขที่คุณอาต้องการ ทั้งดวงทั้งความสามารถถือว่าธรรมดาครับ”

ผู้เป็นอาหรี่ตาลงอีกครั้ง หลังจากมองจองแทอึยด้วยสายตาประหลาดอยู่พักหนึ่งก็เอ่ยอย่างเนิบนาบ

“ฉันต้องการคนที่ทำตามคำสั่งได้ดีและเอาชีวิตรอดได้นาน ๆ ซึ่ง

ฉันเองก็ตีค่าตัวนายไว้ค่อนข้างสูง จองแทอึย เห็นแบบนี้ฉันคิดว่าฉันรู้จักนายในระดับหนึ่ง แต่ฉันก็ยังอุตส่าห์ไปดูบันทึกของนายตั้งแต่อยู่โรงเรียนนายร้อยทหารจนถึงล่าสุดมาเพื่อใช้อ้างอิง นายน่ะ มีสิ่งที่สำคัญที่สุดซึ่งจะช่วยให้ชีวิตอยู่รอดครบสามสิบสอง"

"อะไรเหรอครับ"

"เซนส์"

"..."

ระหว่างที่บทสนทนาดำเนินไปอย่างจริงจัง จู่ ๆ คำไม่เข้าพวกกลับหลุดออกมา จองแทอึยที่รอฟังว่าจะมีคำชมอะไรบ้างไหม พอได้ยินคำนั้นก็หมดแรง

"คุณอา...เซนส์นั่นมัน..."

"ทำไม ผิดหวังเหรอ"

"จะว่าไม่ผิดหวังก็...ครับ ผมผิดหวัง"

ขณะที่จองแทอึยส่ายหน้าช้า ๆ พลางพึมพำ ผู้เป็นอาก็หัวเราะออกมาเบา ๆ

"ไม่เห็นจะน่าผิดหวังเลย คนที่มีโชคชะตาพิเศษอย่างแจอึยอาจมองว่าไม่สำคัญ แต่สำหรับคนธรรมดาทั่วไป สิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้อยู่รอดคือเซนส์ พูดอีกอย่างคือลางสังหรณ์ จะอยู่หรือตายในแต่ละสถานการณ์ก็ขึ้นอยู่กับว่าลางสังหรณ์ดีกว่าคนอื่นมากน้อยแค่ไหน"

น้ำเสียงนั้นทุ้มต่ำลงเล็กน้อย ราวกับกำลังนึกถึงสถานการณ์แห่งความเป็นความตายมากมายที่เคยผ่านมา

จองแทอึยปิดปากเงียบ

หลังจบมัธยมปลาย เขาก็ฝังตัวอยู่ในสถานที่ที่เต็มไปด้วยพวกผู้ชายกับกลิ่นดินปืนมาโดยตลอด แต่ไม่เคยย่างกรายเข้าไปในสถานที่ที่ต้องเดิมพันด้วยความเป็นความตายเลยสักครั้ง สิ่งที่เคยทำมาล้วนเป็นเพียงการฝึกฝนและไม่เคยยืนอยู่บนทางแยกแห่งความเป็นความตายอย่างที่ผู้เป็นอาเคยประสบ เรื่องที่เขาเกือบตายก่อนหน้านี้ไม่ได้เกิดจากการใช้ชีวิตอย่างดุเดือดเช่นนั้น แต่เป็นอันตรายจากอุบัติเหตุที่ใคร ๆ ก็พบเจอได้

ถึงอย่างไร จองแทอึยก็คล้ายจะเข้าใจแล้วว่าเซนส์ที่อีกฝ่ายพูดถึงคืออะไร

“แล้วยังไงต่อ”

“ครับ?”

“มีเหตุผลอื่นอีกไหม”

ผู้เป็นอาโบกมือเหมือนจะบอกให้ลองพูดสิ่งที่อยากพูดออกมาอีก ใบหน้าสื่อว่า สิ่งที่พูดมาจนถึงตอนนี้ ไม่ใช่เหตุผลที่ฟังขึ้นสักนิด แต่ถ้ามีเหตุผลที่ยอมรับได้ก็จะไม่โต้แย้ง

จองแทอึยนิ่งมองอาของตน อีกฝ่ายก็จ้องมองเขาโดยไม่เร่งเร้า และรอให้เขาพูดออกมาเอง

บางครั้งจองแทอึยก็รู้สึกประหลาดใจในตัวพี่ชายของตน ทว่านั่นไม่ใช่เพราะความอัจฉริยะหรือความโชคดีที่เขารู้อยู่เต็มอก จนมันกลายเป็นเหมือนอากาศที่ห้อมล้อมผิวกายไปแล้ว แต่เป็นตอนที่สัมผัสได้ว่าพี่ชายรู้เรื่องของเขาดีเกินคาดต่างหาก

แม้จะเติบโตมาด้วยกันกว่าครึ่งศตวรรษ แต่ต่างคนต่างใช้ชีวิตของตนเอง จึงไม่ได้ตัวติดกันตลอดเวลา ถึงอย่างนั้นก็นับว่ารู้จักกันดีพอสมควร บางครั้งจองแจอึยก็จี้จุดอ่อนของจองแทอึยได้อย่างแม่นยำ โดยเฉพาะเวลาคาดเดาความคิดหรือแนวโน้มนิสัยที่แม้แต่เขาเองยังมองข้าม

จองแจอึยเข้าใจเนื้อแท้ของคนอื่นได้อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องตั้งใจสังเกต

ซึ่งจุดนั้น ผู้เป็นอาก็มีส่วนคล้ายคลึงมากทีเดียว

“...”

แม้ไม่เคยพูดและแสดงท่าทีใด ๆ ออกมาให้เห็นเลยสักครั้ง ทั้งยังไม่ได้เจอผู้เป็นอาบ่อยนัก แต่อีกฝ่ายดูเหมือนจะรู้อยู่แล้ว หรือต่อให้ไม่รู้หลังจากได้ฟังสิ่งที่จองแทอึยพูดก็คงไม่มีท่าทีตกใจอยู่ดี

“...เข้าไปอยู่ในที่ที่มีแต่ผู้ชายยั้วเยี้ยเต็มไปหมดก็อันตรายสิครับ”

จองแทอึยพึมพำด้วยความหม่นหมอง พอเห็นสีหน้าบึ้งตึงของเขา อีกฝ่ายก็เลิกคิ้วและแย้มยิ้มคล้ายนึกสนุก

“ใครเหรอ”

ขณะกำลังงุนงงกับการย้อนถามนี้ ผู้เป็นอาก็ถามต่อ

“หมายถึงตัวนายหรือคนอื่น”

จองแทอียขมวดคิ้วพลางครุ่นคิดก่อนจะตอบ

“ดู ๆ แล้วก็คงเป็นผมน่ะสิครับ”

“นายเหรอ ทำไมล่ะ คิดว่าพวกที่อยู่ที่นั่นจะกระโจนใส่นายเหรอ”

เมื่อเห็นคุณอาพูดจาติดตลก จองแทอียจึงมองด้วยความไม่พอใจ เขาเดาะปากแล้วพึมพำ ก่อนจะถอนใจอย่างยอมแพ้ในที่สุด

“เพราะคิดว่าผมจะกระโจนใส่คนที่นั่นต่างหาก”

“ฉันไม่คิดเลยว่าขอบเขตของนายจะกว้างขวางขนาดนั้น ถ้าต้องการแล้วคิดว่ามีความสามารถพอ อยากจะตะปบเท่าไหร่ก็เอาเลย ที่นั่นน่ะนอกจากหัวหน้าของนายแล้ว มันคือสังคมที่ปกครองกันด้วยพละกำลัง”

“...แค่มีพละกำลังแล้วจะลากใครไปทำอะไรก็ได้เหรอครับ!”

จองแทอียตะโกนด้วยความตกใจ ผู้เป็นอายกมือทั้งสองข้างขึ้นด้วยใบหน้าแย้มยิ้ม บางครั้งก็แยกแยะไม่ได้ว่าคำพูดของคนคนนี้เป็นเรื่องจริงหรือเรื่องล้อเล่นกันแน่

จองแทอียเดาะปากพลางเกาศีรษะด้วยความหงุดหงิด พร้อมจ้องมองอีกฝ่าย

“ทั้งที่รู้อยู่แล้ว ทำไมถึงแกล้งไม่รู้ครับ”

“ไม่รู้สิ ฉันไม่แน่ใจว่าเข้าใจบริบทนี้ไหมนะ ส่วนที่เดาได้ก็มีแค่นายค่อนข้างมีเสน่ห์ดึงดูดเพศเดียวกัน ยังมีอะไรนอกจากนี้อีกเหรอ”

“แค่นั้นก็พอแล้วครับ เท่านี้ผมก็เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว”

“แค่จัดการไอ้เพื่อนร่วมรุ่นปากเสียคนหนึ่งแล้วปลดประจำการ มันเหนื่อยขนาดนั้นเลยเหรอ”

จองแทอียเขม้นมองผู้เป็นอาอย่างไม่เคารพอยู่พักใหญ่ ก่อนจะพรูลมหายใจออกมาด้วยความเหนื่อยล้า แล้วเอียงศีรษะพิงผนัง *เห็นไหมล่ะ สุดท้ายก็รู้ทุกอย่างอยู่แล้ว เพราะเดาได้เลยไม่ตกใจขนาดนั้น*

อีกฝ่ายเอื้อมมือไปหยิบแก้วใบหนึ่งจากในตู้ แล้วหยิบกาต้มน้ำที่อยู่

ใกล้มือมารินน้ำลงไป จากนั้นก็ดื่มด่ำกับน้ำเปล่าราวกับเป็นชาหอมกรุ่นก่อนจะพูดต่อ

“จองแทอึย เรื่องนั้นน่ะ ถ้านายยกมันมาเป็นเหตุผลในมุมมองอื่น ฉันอาจลองคิดดูว่าจะยอมรับดีไหม แต่ถ้านายหมายความตามที่บอก ฉันคงยอมรับไม่ได้หรอก”

“มุมมองอื่นเหรอครับ หมายความว่ายังไง”

เขาถามด้วยเสียงอ่อนล้าและหมดแรงจะต่อปากต่อคำ ผู้เป็นอาจึงยกยิ้มหยอกล้อ

“ยกตัวอย่างเช่น นายกลัวคนอื่นกระโจนใส่ไง”

“คุณอา มุกนั้นไม่ตลกนะครับ...”

เขาพรูลมหายใจเฮือกใหญ่ทันที เพราะแม้แต่คำพูดพึมพำที่บอกว่า ‘ฉันไม่ได้ล้อเล่นสักหน่อย’ ก็ยังเป็นการล้อเล่นอยู่ดี ทว่าสิ่งที่ฟังดูจริงจังขึ้นคือถ้อยคำหลังจากนั้น

“ก็ได้ แล้วมีเหตุผลอื่นอีกไหม”

จองแทอึยพ่นลมหายใจยาวเหยียด จากนั้นก็เงียบไปพักใหญ่ ก่อนจะพึมพำออกมาเหมือนคนยอมแพ้ทุกอย่างแล้ว

“...ครึ่งปีใช่ไหมครับ”

ดวงตาของคุณอาพลันเปล่งประกาย ริมฝีปากยกยิ้มดีใจ

“ใช่ ครึ่งปี ถึงแค่ตอนที่กำหนดผู้อำนวยการคนต่อไปได้แล้ว หลังจากนั้นก็ตามใจนายเลย จะลาออกก็ได้ หรือถ้าชอบชีวิตแบบนั้นจะอยู่ต่อก็ดีอีกอย่าง ต่อให้นายลาออกไปก็คงได้รับข้อเสนออย่างล้นหลามทันที เพราะงั้นไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องหางานเลย แค่อาจต้องมานั่งคิดหน่อยว่าจะเลือกไปที่ไหนดี เพราะการได้มาอยู่ในองค์กรของเราจะทำให้ประวัติการทำงานของนายดีเยี่ยมเลยทีเดียว”

“ครับ คงงั้นแหละ”

จองแทอึยเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ด้วยท่าทีอ่อนล้า เขารู้สึกเหมือนเรี่ยวแรงหลุดออกจากร่าง ราวกับไปวิ่งมาราธอนจนถึงเส้นชัย แม้ไม่ได้สัมผัสถึงสิ่งที่เรียกว่าชัยชนะอันน่าปลาบปลื้มเลยก็ตาม พอมองนาฬิกา

แขวนผนังก็พบว่าตอนนี้เป็นเวลาที่ผู้คนเพิ่งจะเริ่มทำกิจวัตรประจำวันกัน

จริงอยู่ที่เขาไม่อาจรู้อนาคตได้ แต่ก็ไม่คิดเลยว่าการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิดจะเข้ามากะทันหันแบบนี้

นั่นไง เพราะแบบนั้นถึงได้สังหรณ์ใจไม่ดีแต่เช้า สุดท้ายก็อยู่ในสภาพนี้จนได้

คิด ๆ ดูแล้ว บางทีคำพูดของผู้เป็นอาที่เลือกจองแทอึยเพราะมีลางสังหรณ์แม่นยำ อาจจะถูกต้องที่สุดก็ได้

1

องค์กรพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ แห่งสหประชาชาติ สาขาเอเชีย

องค์กรพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แห่งสหประชาชาติ

เป็นองค์กรความร่วมมือที่มีเป้าหมายในการส่งออกทรัพยากรมนุษย์ชั้นเยี่ยม โดยพัฒนาศักยภาพบุคลากรที่มากความสามารถ เพื่อช่วยสนับสนุนในการคงอยู่และการดำเนินงานของแต่ละองค์กรและสถาบันเอกชน

องค์กรพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างประเทศก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1946 ได้รับการสืบทอดภายใต้ชื่อ UNHRDO (United Nations Human Resource Development Organization)

องค์กรพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แห่งสหประชาชาติมีเป้าหมายในการส่งออก โยกย้าย และกระจายบุคลากรในหลาย ๆ แขนง โดยไม่แสวงหาผลกำไร สำนักงานในอเมริกาเป็นสำนักงานใหญ่และเป็นศูนย์กลางขององค์กร ตั้งอยู่ที่นิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา และมีหน่วยงานย่อยคือ สาขายุโรป สาขาเอเชีย สาขาออสเตรเลีย สาขาแอฟริกา และสาขาอเมริกาใต้ ตั้งอยู่ที่กรุงเบอร์ลินของประเทศเยอรมนี เกาะฮ่องกงของประเทศจีน เมืองแคนเบอร์ราของประเทศออสเตรเลีย เมืองโจฮันเนสเบิร์กของประเทศแอฟริกาใต้ และเมืองเซาเปาโลของประเทศบราซิล ตามลำดับ

เมื่อถึงสนามบินเช็กแลปก๊อก ก็มีรถจอดรอรับอยู่แล้ว

ชายร่างกำยำที่ไม่ว่าดูอย่างไรก็ไม่เหมือนคนขับรถทักทายคุณอาของเขาและรับสัมภาระไปเก็บ จองแทอียผู้มีเพียงกระเป๋าบอสตันขนาดย่อมใบเดียว

เป็นสัมภาระ จัดการวางกระเป๋าของตัวเองไว้ข้างกระเป๋าของผู้เป็นอา ก่อนจะขึ้นไปนั่งข้างอีกฝ่ายที่ขึ้นไปรออยู่บนรถก่อนแล้ว

บนหนังสือเล่มบางที่คุณอายื่นให้ ซึ่งไม่รู้ว่าไปเอามาจากไหน มีคำอธิบายสั้น ๆ เกี่ยวกับสถานที่ที่กำลังเดินทางไป พร้อมกับรูปภาพประกอบประปราย แม้จะเป็นเรื่องที่รู้กันดีอยู่แล้วว่า ข้อมูลในนั้นไม่มีทางลงในสื่อประชาสัมพันธ์ทั่วไปแน่ ๆ ถึงอย่างนั้นมันเป็นแค่หนังสือที่ไร้ประโยชน์สิ้นดี เขาใช้เวลาอ่านอย่างละเอียดไม่กี่นาทีด้วยซ้ำ อีกทั้งยังเป็นข้อมูลที่เขาค้นหามาคร่าว ๆ ก่อนออกเดินทางแล้วด้วย

ระหว่างที่จองแทอียยกหนังสือที่อ่านจบอย่างรวดเร็วขึ้นพัด รถก็เคลื่อนตัวออกจากสนามบินแล้ว

ผู้เป็นอาที่นั่งอยู่ข้าง ๆ คว้าหนังสือจากมือของเขาไปเงียบ ๆ และเปิดดูไม่กี่หน้าก่อนจะหัวเราะออกมา คงคิดว่ามันเป็นหนังสือที่ไร้ประโยชน์จนน็กเสียดายเยื่อกระดาษเหมือนกันแน่ ๆ

“ถ้าจะให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ เป็นองค์กรพัฒนาบุคลากรที่สำคัญ หรือข้าราชการระดับสูงของหน่วยงานรัฐจากแต่ละประเทศ”

“จะพูดให้ดูดีแค่ไหน สุดท้ายก็เป็นแค่การปั้นคนขึ้นมาเพื่อเอาไปขายทอดตลาดให้องค์กรต่าง ๆ ในแต่ละประเทศไม่ใช่เหรอครับ”

“ก็นะ ในเมื่อพวกที่อยากจะถูกขายที่ว่านั่นเป็นฝ่ายดิ้นรนเข้ามาสมัครกันเอง ก็ถือว่าช่วยเหลือซึ่งกันและกันไง”

เขาไม่ได้ตั้งใจประชดประชัน แต่กลับพูดถ้อยคำเช่นนั้นไปแล้ว ถึงอย่างนั้นคุณอาก็ยังตอบกลับโดยไม่มีท่าทีขุ่นเคือง

จองแทอียรับหนังสือจากอีกฝ่ายมาเปิดดูอีกครั้งอย่างไม่ใส่ใจ เขาไม่คิดจะอ่านตัวอักษรที่ร่ายยาวเรื่องไร้ประโยชน์ แต่กลับทอดมองรูปภาพที่ถูกใช้เป็นพื้นหลังให้ตัวหนังสือเหล่านั้นแทน ในนั้นมีภาพอาคารที่ดูภูมิฐานห้องประชุมที่อัดแน่นไปด้วยเทคโนโลยีล้ำสมัย และกลุ่มชายที่ดูน่าเชื่อถือยืนเรียงแถวกันด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“พวกที่อยู่ในนั้น มีใครตรงสเป็กนายบ้างไหม”

คุณอายื่นหน้ามาดูหนังสือจากด้านข้างพร้อมรอยยิ้ม จองแทอียจึง

ยู่ปากพลางส่ายหน้า

“ไม่ใช่รสนิยมที่ผมชอบเลย...พวกคนที่มีแต่กลิ่นความเป็นชายฟุ้งไปหมดแบบนี้ ไม่เห็นจะน่ากอดตรงไหน ผมชอบแบบน่ารัก นุ่มนิ่มเหมือนกลิ่นสบู่หรือนมมากกว่า แต่ถึงยังไง วงการนี้ก็คงไม่มีคนแบบนั้นสินะครับ”

“กลิ่นสบู่หรือนมเหรอ...การล่วงละเมิดผู้เยาว์น่ะ ถึงจะอยู่ในแผ่นดินจีนก็ยังถือเป็นอาชญากรรมนะ ต่อให้ข้ามรั้วลวดหนามเขตสาขาเข้าไปแล้วเป็นเขตนอกกฎหมายก็เถอะ แต่ยังไงที่นั่นก็ไม่มีพวกผู้เยาว์หรอก จัดการได้เต็มที่เลย”

“...คุณอา จู่ๆ ก็ทำให้ผมกลายเป็นพวกบ้ากามไร้ศีลธรรมที่ชอบคุกคามผู้เยาว์ไปซะได้...ผมไม่เคยมีความคิดแบบนั้นกับคนที่อายุยังเป็นเลขหลักเดียวหรือแม้แต่คนที่อายุนำหน้าด้วยเลขหนึ่งเลยสักครั้งนะครับ”

ผู้เป็นอาหัวเราะเบาๆ จองแทอึยจ้องมองอีกฝ่ายแล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ถ้าคุณอาอายุน้อยกว่านี้สักยี่สิบปี อาจจะตรงสเป็กผมก็ได้”

รอยยิ้มบนใบหน้าของผู้เป็นอาพลันหายไปครู่หนึ่ง เขากะพริบตามองจองแทอึยด้วยสีหน้าประหลาด ก่อนจะแค่นเสียงขึ้นจมูกพลางยักไหล่คล้ายจะบอกว่าเข้าใจแล้ว จากนั้นก็เปลี่ยนเรื่องคุย

“ลองไปใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเดี๋ยวก็ได้รู้เอง แล้วมีอะไรสงสัยไหม”

“ไม่รู้สิครับ...ถ้าผมรู้อะไรก็คงเกิดความสงสัยขึ้นมาบ้าง แต่เพราะไม่รู้อะไรเลย ผมไม่รู้กระทั่งว่าตัวเองไม่รู้อะไรบ้าง อย่างที่คุณอาบอก ลองไปใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเดี๋ยวคงได้รู้เองแหละครับ”

จองแทอึยวางหนังสือเล่มบางลงบนตักและทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง ไม่ว่าถนนหนทางจากสนามบินที่มุ่งสู่ใจกลางเมืองไหนๆ ก็ดูคล้ายกันหมด เป็นทางด่วนที่เปิดโล่ง ข้างทางไม่มีอะไรให้ดูชมมากนัก

“ก่อนหน้านี้พี่เคยทำงานที่สำนักงานใหญ่ในอเมริกาอยู่พักหนึ่งใช่ไหมครับ”

“แจอึยน่ะเหรอ ใช่แล้ว หมอนั่นเป็นสายใช้สมองของแท้ ตอนนี้ทางสำนักงานใหญ่ยังอยากได้ตัวอยู่เลย”

จองแทอึยชำเลืองมองอาของตน

“สายใช้สมองเหรอครับ สำนักงานใหญ่กับสาขาย่อยแบ่งกันแบบนั้นเหรอครับ”

“ไม่ใช่ซะทีเดียวหรอก แต่ส่วนใหญ่จะเป็นแบบนั้น สำนักงานใหญ่เปรียบเสมือนเบรนเฮาส์ ต่อให้ร่างกายจะพิการ แต่ถ้าหัวดีก็สามารถเข้าไปได้ ส่วนสาขาย่อยจะเน้นเรื่องพละกำลังเป็นหลัก...แต่ไม่ได้หมายความว่าแค่ต่อสู้เก่ง แล้วสมองมีแต่กล้ามเนื้อก็เข้าได้หรอกนะ ถ้าให้พูดง่ายๆ ก็คือจะมองว่าทางสาขาย่อยมีเป้าหมายในการพัฒนาคนให้เป็นยอดคนสมองเพชรก็ได้”

“ยอดคนสมองเพชรเหรอ...ผมไม่มั่นใจเลยครับ”

“อะไรกันๆ ลองไปล้มลุกคลุกคลานสักสองสามเดือน เดี๋ยวทุกอย่างก็เป็นไปได้เองแหละ”

จองแทอึยมองคุณอาที่พูดอย่างเริงร่าด้วยสายตาเอือมระอา ทันใดนั้นเอง เขาก็ถามสิ่งที่ผุดขึ้นในหัวทีละเรื่องสองเรื่อง

“งั้นทุกสาขาย่อยก็ไม่ค่อยมีอะไรต่างกันสินะครับ”

“อืม ใช่แล้ว หลักสูตรการฝึกเหมือนกัน เพราะงั้นบางครั้งในแต่ละไตรมาสเลยมีการแลกเปลี่ยนตัวกันครั้งละสองสามคน แล้วแต่สถานการณ์ เพียงแต่บรรยากาศในแต่ละสาขาจะต่างกันนิดหน่อย พวกสาขาอเมริกาใต้สมองค่อนข้างแปลกๆ หน่อย พวกสาขาแอฟริกาก็เอาแน่เอานอนไม่ได้เลย พวกสาขาออสเตรเลียนิสัยค่อนข้างแย่ ส่วนไอ้พวกสาขายุโรปนิสัยแย่จนถึงขั้นเฮงซวยเลยละ”

เนื้อหาที่พูดกับน้ำเสียงสนุกสนานช่างต่างกันลิบลับ

“ความสัมพันธ์กับทางยุโรปไม่ดีเหรอครับ”

“นอกจากความสัมพันธ์ระหว่างสำนักงานใหญ่กับสาขาย่อยจะไม่ดีแล้ว ระหว่างสาขาย่อยด้วยกันเองก็ไม่ดี เป็นปกติของกลุ่มคนที่อยู่ในความสัมพันธ์แบบแข่งขันกันนั่นละ ในบรรดานั้น สาขาเอเชียกับสาขายุโรปเป็นไม้เบื่อไม้เมากันเป็นพิเศษน่ะ ในหนึ่งปีจะต้องมีการฝึกร่วมกันเป็นเวลาสิบห้าวัน ถึงขั้นเลือดสาดเลยละ...น่าดูมาก”

“...”

ไม่รู้ทำไม ผู้เป็นอาที่คิดว่าสาขายุโรปนิสัยแย่ ถึงดูเหมือนจะสนุกกับเหตุการณ์เลือดสาดทุกครั้ง มากกว่าเรื่องที่สาขายุโรปนั้นนิสัยเฮงซวยซะอีก

จะว่าอย่างไรดี หากดูจากสีหน้าจะรู้สึกเหมือนเป็นคนอ่อนโยน แต่สิ่งที่อยู่ในหัวนั้นกลับต่างจากหน้าตาค่อนข้างมาก บางทีแม้แต่จองแทอียที่รู้จักอาของตนเป็นอย่างดียังสับสน

จองแทอียทิ้งตัวกับเบาะที่นุ่มกำลังดี ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย

ช่วงสองสามวันนับตั้งแต่คุณอาปรากฏตัวประหนึ่งลมพายุนั้น เขาก็ถูกไล่ต้อนจนหัวหมุนแทบจะไม่ได้พัก ถ้าหลับตาไปทั้งอย่างนี้ก็อาจจะหลับไปเลยก็ได้

ท่าทางคุณอาจะสังเกตเห็นสีหน้าของจองแทอียจึงพูดขึ้นเสียงเบา

“กว่าจะปรับตัวได้คงต้องเหนื่อยไปสักพัก ตอนนี้อยากบอกให้งีบสักหน่อยอยู่หรอกนะ แต่เดี๋ยวก็จะถึงท่าเรือแล้ว การงีบแล้วตื่นมาน่าจะทำให้เหนื่อยยิ่งกว่าเดิม”

“ท่าเรือ?”

จองแทอียหันไปมอง ตอนนี้รถแล่นสู่ตัวเมืองแล้ว สองข้างถนนเต็มไปด้วยตึกอาคาร เหนือศีรษะมีป้ายต่าง ๆ ดูวุ่นวายและไร้ระเบียบ อาคารเก่าที่เรียงรายอย่างแออัดดูไม่ต่างจากตึกแถวที่จองแทอียอยู่ หากมองเลยร้านค้าริมถนนที่สะดุดตาไปอีกนิด จะเห็นผ้าถูกตากไว้บนไม้ที่ยื่นออกมาจากตึกทรุดโทรมจนสีลอกล่อนและมีรอยแตกร้าว

“สาขาย่อยอยู่ทางเกาะฮ่องกงเหรอครับ”

“เปล่า”

“แล้วมาท่าเรือทำไมครับ”

“ต้องนั่งเรือน่ะ”

“...อยู่มาเก๊าเหรอครับ”

ผู้เป็นอาระเบิดหัวเราะ จองแทอียมองอาของตนอย่างเก้อเขิน อย่างนั้นหากต้องนั่งเรือออกจากคาบสมุทรเกาลูน แล้วบอกว่าไม่ใช่เกาะฮ่องกง สถานที่

ที่นึกได้ตอนนี้จึงมีเพียงที่เดียว

ทว่าคุณอากลับส่ายหน้า

“อีโด[1] เกาะที่อยู่ห่างจากเกาะฮ่องกงไปสักหน่อย ในทางเขตการปกครอง ถือเป็นส่วนหนึ่งของประเทศจีนและฮ่องกง แต่ในความเป็นจริงแล้ว พื้นที่นั้นได้รับสิทธิพิเศษนอกอาณาเขต สำนักงานสาขาเอเชียของ UNHRDO ตั้งอยู่ที่นั่น”

“เฮ้อ...ฟังดูเหมือนการเอานักโทษไปขังในเกาะเดี่ยว เพราะกลัวนักโทษจะหลบหนีเหมือนสมัยก่อนเลยนะครับ”

“ก็นะ จะบอกว่าไม่มีจุดประสงค์แบบนั้นเลยก็คงไม่ได้”

คุณอาของเขายังคงคลี่ยิ้มขณะพูด ก่อนเลื่อนสายตาไปมองจองแทอึย

“จะมีการสลับเวรกันทุก ๆ สองสัปดาห์ และมีเวลาอิสระตั้งแต่ห้าโมงเย็นวันศุกร์จนถึงห้าโมงเย็นวันอาทิตย์ ถ้าอยากออกไปเที่ยวเล่นก็ไปตอนนั้นได้ เพราะวันนั้นจะมีเรือรับส่งระหว่างเกาะฮ่องกงกับคาบสมุทรเกาลูนสำหรับสมาชิก”

“ฟังที่คุณอาพูดแล้ว...”

“หือ?”

“จะบอกว่าสาขาเอเชียของ UNHRDO อยู่บนเกาะนั้นก็คงไม่เชิง แต่เป็นเกาะนั้นมากกว่าที่มีแต่สาขาเอเชียของ UNHRDO อยู่สินะครับ”

“ถูกต้อง”

“...”

จองแทอึยยิ้มอย่างขมขื่นพลางส่ายหน้าไปมา

เมื่อขับรถผ่านย่านพลุกพล่านที่ทอดยาวเป็นเส้นตรงเส้นเดียว และเลี้ยวผ่านตึกโรงแรมที่ตั้งตระหง่านแสนโอ่อ่าเข้าไป ก็เห็นท่าเรืออยู่ตรงนั้น

จองแทอึยมองเกาะฮ่องกงที่เห็นจากอีกฝั่งหนึ่งของทะเลอย่างเฉยเมย แล้วจู่ ๆ ก็หันไปหาผู้เป็นอา

---

[1] อีโด (離島) เป็นคำที่มาจากอักษรจีน หมายถึง เกาะโดดเดี่ยวซึ่งอยู่ห่างไกลจากแผ่นดินใหญ่ โดยทั่วไปใช้เรียกเกาะเล็ก ๆ ที่แยกออกจากแผ่นดินใหญ่ซึ่งเป็นศูนย์กลาง

“จะว่าไปแล้ว ผมสงสัยอีกอย่างครับ”

“หือ?”

“ที่นั่นผมต้องเรียกคุณอาว่าอะไรครับ”

อีกฝ่ายยิ้ม ก่อนจะตอบกลับด้วยสีหน้ากำกึ่งระหว่างคนในครอบครัวกับคนเป็นนาย

“ครูฝึกจองชางอิน เรียกสั้นๆ ว่าครูฝึก”

การเดินทางจากคาบสมุทรจนถึงเกาะอีโดใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง

แม้จะจินตนาการถึงเกาะร้างขนาดเล็ก อย่างที่รู้ว่าเป็นเกาะโดดเดี่ยวที่มีแค่สาขาย่อยตั้งอยู่ แต่กลับกว้างใหญ่อย่างผิดคาด จนต้องนั่งรถจากท่าเรือเกาะอีโดอีกครั้ง และขับเลียบชายฝั่งลึกเข้าไปอีก

อาจเพราะเป็นช่วงเวลาที่ดวงอาทิตย์ใกล้ตกดิน ป่าที่ขึ้นหนาทึบตามเส้นทางจึงดูมืดครึ้มและหนาแน่นเป็นพิเศษ

“เป็นสถานที่ที่ถ้ามีสัตว์ร้ายหรืองูพิษออกมาก็ไม่แปลกใจเลยครับ”

พอจองแทอึยพึมพำขึ้น ผู้เป็นอาก็พยักหน้าอย่างเฉยเมย

“งูพิษน่ะมี เพราะงั้นตอนกลางคืนจะไปไหนมาไหนต้องสังเกตใต้เท้าดูให้ดีล่ะ...แต่ไม่ต้องกังวลมากไปหรอก เพราะไม่มีพวกที่พิษร้ายแรงชนิดตายทันที ถ้าปฐมพยาบาลแบบเร่งด่วนดีๆ ก็ไม่ตายหรอก”

จองแทอึยจ้องคุณอาของตนด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ อีกฝ่ายคงอยากให้เขาสบายใจ จึงกล่าวเสริมขึ้นว่าไม่จำเป็นต้องกังวล

เหมือนเขาจะตัดสินใจผิดพลาดเข้าแล้ว ถึงจะบอกว่าแค่ครึ่งปี แต่ลองมาคิดดูแล้ว ระยะเวลาครึ่งปีก็เพียงพอต่อการที่คนคนหนึ่งจะดวงซวยจนตายได้ไม่ใช่หรือไง

ขณะครุ่นคิดว่า ถ้ารอถึงสุดสัปดาห์หน้า พอได้ไปฮ่องกงจะใช้เส้นทางนั้นหลบหนีดีหรือไม่ ผู้เป็นอาก็พูดขึ้นเหมือนเพิ่งนึกบางอย่างได้

“อ้อ ใช่แล้ว หนึ่งเดือนกว่าๆ นับจากนี้จะออกไปไหนไม่ได้ เพราะ

อีกครึ่งเดือนจะมีการฝึกร่วมกับสาขายุโรปเป็นเวลาสิบห้าวัน ก่อนหน้านั้นจะเป็นช่วงฝึกพิเศษเลยห้ามออกไปไหนน่ะ ระหว่างการฝึกร่วมก็ห้ามออกเหมือนกัน แต่เดือนหนึ่งมันผ่านไปเร็ว ใช้เวลานั้นปรับตัวให้ดีล่ะ"

ก่อนจะทันได้สงสัยว่าอีกฝ่ายรู้ทันเขามากแค่ไหนกันแน่ เขาก็เกิดความคิดอยากจะบีบคอผู้ชายคนนี้ให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไปซะ แม้จะเพียงชั่วครู่ก็ตาม

จองแทอึยจ้องลำคอผู้เป็นอาด้วยความเสียดาย จู่ ๆ พลันรู้สึกถึงสายตาจับจ้องมา จึงเหลือบมองไปข้างหน้า ก่อนจะสบตากับคนขับรถผ่านกระจกมองหลัง พอสบตากับจองแทอึย ดวงตาของคนขับรถก็หรี่โค้งเหมือนกำลังยิ้ม

อีกฝ่ายคือคนขับรถที่มารับพวกเขาถึงสนามบิน และขับรถจากสนามบินมาท่าเรือ เมื่อข้ามน้ำมาถึงเกาะแล้วก็ยังคงเป็นคนขับรถต่อ...ไม่ใช่ว่าเขาเป็นคนขับเรือด้วยหรอกใช่ไหม...

คนคนนี้มีกลิ่นอายที่คล้ายกัน เป็นกลิ่นอายของทหารที่ใช้ชีวิตมาอย่างสมบุกสมบัน ต่อให้คุณอาจะพร่ำบอกว่าที่นั่นไม่ใช่ทั้งกองทัพและทหารก็ตาม บางทีเมื่อไปถึงเกาะนั้น บรรดาผู้คนที่พบเจออาจมีกลิ่นอายแบบนั้นเหมือนกันหมด

ขณะคิดเช่นนั้น จองแทอึยก็ถอนใจและหันหน้าไปทางอื่น เริ่วแรงที่จะบีบคออีกฝ่ายหายไปจนหมด

"ฝึกซ้อมร่วมแบบ 'เลือดสาด' กับสาขายุโรปที่ 'เฮงซวย' งั้นเหรอ ผมเข้ามาตอนที่กำลังลำบากพอดีบพอดีเลยนะครับ...คิด ๆ ดูแล้ว ความจริงคุณอาก็เกลียดผมเหมือนกันใช่ไหมครับ"

"ว่าไปนั่น"

ผู้เป็นอายิ้ม จองแทอึยยิ่งรู้สึกว่าตัวเองตัดสินใจผิดพลาดไปจริง ๆ ภายในปากจึงขมปร่าไปหมด

การฝึกซ้อมร่วมอย่างนั้นหรือ เขาพอจะคุ้นเคยกับการฝึกแบบนั้นอยู่บ้าง เพราะช่วงหลายปีมานี้เขาต้องฝึกซ้อมแบบนั้นแทบทุกวัน จนถึงเมื่อสี่เดือนก่อนเขายังเป็นนายทหารอยู่เลย แล้วที่นี่จะฝึกซ้อมรูปแบบไหนกันนะ

ไม่ว่าจะลำบากแค่ไหน หากไม่ตายไปก่อนก็คงจะคุ้นชินได้ในสักวัน แม้ทุกครั้งที่เผชิญจะยังคงทรมานเหมือนครั้งแรก แต่ช่วงเวลาที่เกิดซ้ำ ๆ นั้น จะมีวันที่กลายเป็นความชินชา...แล้วถ้าวันหนึ่งเผลอควบคุมนิสัยที่เดือดพล่านไม่อยู่จนก่อเรื่องขึ้นมา นั่นก็ถือว่าเป็นปัญหาที่คนคนนั้นเลือกเอง

จู่ ๆ จองแทอึยก็หงุดหงิดจนเกาศีรษะแกรก ๆ

จนถึงตอนนี้เขาไม่เคยเสียใจกับสิ่งที่ตัวเองทำมาเลย ไม่ว่าจะทำเรื่องใด เขาเคยสัญญากับตัวเองไว้ว่า อย่างน้อยก็อย่าทำสิ่งที่จะต้องเสียใจภายหลังโดยเด็ดขาด

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่เคยนึกเสียใจที่ต่อยเพื่อนร่วมรุ่นเฮงซวยคนนั้นแบบไม่ยั้งมือจนเกือบตาย ก่อนทำแบบนั้น เขาผ่านคืนวันที่ต้องอดทนอดกลั้นมาห้าปีครึ่ง ฉะนั้นถือว่าอดทนมามากพอแล้ว และนั่นคือผลลัพธ์ที่ตามมา แม้จะเป็นผลลัพธ์ที่รวมหลาย ๆ เรื่องเข้าด้วยกัน แต่การปลดประจำการจากกองทัพที่ช่วงหนึ่งเคยคิดลงหลักปักฐานไปตลอดชีวิต ก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะต้องมานึกเสียใจ

อย่างไรก็ตาม เมื่อคิดถึงสถานการณ์และอารมณ์ในตอนนั้น ความรู้สึกภายในก็ปั่นป่วนไปหมด

มีคนบางประเภทที่ไม่เคยตามหลังใครมาก่อน พอได้เห็นแผ่นหลังของคนอื่นที่แซงหน้าตัวเองเป็นครั้งแรก ผลกระทบจึงไม่น่าดูชมอย่างมาก เพื่อนทหารร่วมรุ่นที่นอนอยู่ข้างกันในโรงพยาบาลทหารก่อนปลดประจำการเป็นแบบนั้น และรสนิยมทางเพศของจองแทอึยถือเป็นเหยื่อชั้นดีสำหรับคนคนนั้นเลยทีเดียว

จองแทอึยจิ๊ปากเบา ๆ แล้วบิดขี้เกียจอยู่ในรถด้วยความอึดอัด วันนี้ทั้งขึ้นเครื่องบิน ขึ้นรถ และขึ้นเรือ เขาผ่านมาครบทั้งบก น้ำ อากาศ ร่างกายจึงเมื่อยล้าเต็มที ดูเหมือนจะต้องไปวิ่งรอบสนามฝึกสักสองสามรอบเพื่อคลายกล้ามเนื้อ

ทันใดนั้นรถยนต์ก็หยุดลง

ใต้ท้องฟ้ามืดสลัวเพราะดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว ป่าไม้เขียวขจีโอบล้อมรอบด้านอย่างเนืองแน่น ไม่รู้เลยว่าพวกเขาเข้าสู่เส้นทางกลางป่า

แห่งนี้ตั้งแต่เมื่อไร

“ถึงแล้ว”

คนขับลงจากรถ ส่วนผู้เป็นอาที่นั่งข้าง ๆ เอ่ยขึ้นสั้น ๆ จองแทอึยจึงเปิดประตูรถ เมื่อก้าวเท้าออกไปด้านนอกก็เห็นอาคารตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า

“เฮ้อ แค่นี้ยังเหนื่อยขนาดนี้ ดูท่าฉันคงอายุมากแล้วจริง ๆ ก็นะ พอเลยสี่สิบมาแล้ว จะบอกว่ายังหนุ่มก็คงไม่ได้”

จองแทอึยจ้องมองอาคารตรงหน้าอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยถามอีกฝ่ายที่ลงรถตามมาและกำลังพึมพำอยู่คนเดียว

“คุณอา”

“หือ?”

“อาคารสาขาเอเชีย...มีแค่นี้เหรอครับ”

“อือ อาคารเดียวนี่แหละ เรียบง่ายดีใช่ไหมล่ะ”

“แล้วอาคารสวย ๆ ในหนังสือแนะนำพวกนั้น รวมถึงสนามประลองและอื่น ๆ ทั้งหมดนั่นคืออะไรกันครับ”

“อ่อ นั่นมันสำนักงานใหญ่ที่อเมริกาน่ะ ฉันไม่ได้บอกเหรอ สิ่งอำนวยความสะดวกสาขาเราถือว่าศิวิไลซ์น้อยที่สุด เหมาะกับการฝึกความแข็งแกร่งของร่างกาย”

“นี่มัน...ไม่ใช่แค่ชวนให้เข้าใจผิด แต่เป็นการหลอกลวงกันชัด ๆ เลยนะครับ”

“ยังไงซะก็ไม่มีใครสมัครเพราะดูหนังสือแนะนำนั่นหรอก”

อย่างที่คุณอาพูดพร้อมรอยยิ้ม ผู้คนสมัครเข้าองค์กรนี้เพราะชื่อไม่ใช่เพราะเห็นหนังสือแนะนำ และไม่ว่าสิ่งอำนวยความสะดวกจะเป็นอย่างไร สุดท้ายแล้วสำหรับจองแทอึยที่ถูกผู้เป็นอาลากตัวมาที่นี่ แค่นี้ก็นับว่าใช้ได้แล้ว ทว่าอาคารตรงหน้าดูไม่ต่างจากอาคารเรียนชั้นเดียวที่สภาพชำรุดทรุดโทรมตามหมู่บ้านชนบทสักแห่ง บางจุดมีรอยร้าว บางจุดสีลอกล่อน มิหนำซ้ำท่อน้ำยังเต็มไปด้วยสนิมเขรอะ

ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ไม่ต่างจากสถานที่ราชการที่ถูกทิ้งร้างไปหลายสิบปี

หรืออาคารโรงเรียนที่จะพังแหล่ไม่พังแหล่

ไม่สิ เดี๋ยวก่อน ถ้ามีแค่อาคารนี้อาคารเดียว...

“ที่นี่มีคนอยู่ทั้งหมดกี่คนเหรอครับ”

“ก็มีผู้อำนวยการหนึ่ง รองผู้อำนวยการสอง ผู้ฝึกสอน หรือจะเรียกว่าครูฝึกก็ได้อีกหก สมาชิกเก้าสิบหก เสมียนหรือเรียกง่าย ๆ ว่าเจ้าหน้าที่ทั่วไปอีกห้า รวมเป็นหนึ่งร้อยสิบคน ถูกไหมนะ... ”

คุณอาพึมพำพลางนับนิ้วไปด้วย แต่ท่าทีเหล่านั้นไม่ได้อยู่ในสายตาของเขาสักนิด

“แล้วหนึ่งร้อยสิบคนนั่นจะเข้าไปในนี้หมดได้ยังไงครับ”

“เข้าได้สิ รู้ใช่ไหมว่าขนาดรถคันจิ๋ว ถ้าอัดกันหน่อยก็เข้าไปได้ตั้งห้าหกคนสบาย ๆ เลย”

“ไม่ใช่สิ แล้วจะกิน นอน ฝึกที่ไหน...”

จองแทอึยชี้อาคารนั้นด้วยสีหน้าเหลือจะเชื่อ คนขับรถยกสัมภาระของผู้เป็นอาแล้วเดินผ่านทั้งสองคนเข้าไปข้างในแล้ว พอประตูเปิด บานพับขึ้นสนิมก็ส่งเสียงชวนขนลุก ฟังดูเหมือนเสียงเรียกผีอย่างไรไม่รู้

คุณอามองหน้าเขาพลางยิ้มอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเริ่มพูดด้วยท่าทีจริงจังขึ้นเล็กน้อย

“ใต้ดิน ยังมีใต้ดินอีกเจ็ดชั้น พื้นที่ใต้ดินรวมเจ็ดชั้นก็หกพันหกร้อยตารางเมตร ถึงจะพูดว่ากว้างได้ไม่เต็มปาก แต่สำหรับรองรับคนร้อยกว่าคนก็ไม่มีปัญหาอะไร”

จองแทอึยมองคุณอาของตนด้วยสีหน้าเหลือเชื่ออีกครั้ง ถ้ามีเจ็ดชั้นด้วยพื้นที่หกพันหกร้อยตารางเมตร สำหรับให้คนร้อยคนใช้ นั่นอาจจะเรียกได้ว่ากว้างเกินไปด้วยซ้ำ...

“บนเกาะแคบ ๆ แบบนี้ ทำไมถึงมีชั้นใต้ดินขนาดหกพันหกร้อยตารางเมตรตั้งเจ็ดชั้นกัน...”

“ก็เพราะทำได้ถึงเลือกเกาะนี้ไง คิดว่าเลือกเกาะไหนในเอเชียแบบสุ่ม ๆ แล้วตั้งสาขาขึ้นมาเฉย ๆ หรือไง”

ผู้เป็นอาพูดด้วยความเบิกบานใจ ก่อนจะก้าวเดินไป

จองแทอึยมองแผ่นหลังอีกฝ่ายด้วยความคลางแคลงใจ แต่เมื่อคุณอา ซึ่งยืนอยู่หน้าประตูที่เปิดค้างไว้หันมามอง เขาก็สะพายกระเป๋าสัมภาระขึ้นบ่า แล้วเดินตามไป

อีกฝ่ายที่หยุดยืนรอให้จองแทอึยเดินเข้ามา แต่พอเห็นว่าเขาหยุดยืนนิ่งอยู่กับที่ จึงเดินย้อนกลับมาหาจองแทอึยที่หยุดยืนห่างไปสองสามก้าว จองแทอึยทำท่าจะถอยหลังไปครึ่งก้าวด้วยสีหน้าสงสัย แล้วจู่ ๆ ผู้เป็นอาก็ยื่นมือมาลูบศีรษะพลางพูดขึ้น

“อย่าตายล่ะ”

“...ครับ?”

“กฎหมายทั่วไปใช้กับที่นี่ไม่ได้ ไม่มีสถานร้องทุกข์ให้ผู้อ่อนแอที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ที่นี่เป็นสถานที่ที่ต่อให้มีคนตายไปสักสองสามคนก็สามารถปกปิดให้เงียบหายไปได้โดยไม่มีปัญหาอะไร ขึ้นอยู่กับสถานการณ์”

คุณอาหยุดพูดไปครู่หนึ่ง จองแทอึยมองอีกฝ่ายเงียบ ๆ ก่อนจะยิ้มอย่างไร้เรี่ยวแรง

“คุณอา ทำเกินไปแล้วนะครับ...ควรบอกเรื่องนี้ตั้งแต่เนิ่น ๆ สิ ลากกันมาถึงหน้าถ้ำเสือแล้วค่อยมาพูดแบบนี้ จะให้ผมทำยังไงล่ะครับ”

“ถึงบอกล่วงหน้า ผลลัพธ์ก็คงเหมือนเดิมนั่นแหละ”

อีกฝ่ายยิ้ม จองแทอึยสบถว่าให้ตายสิ พลางถอนหายใจแล้วยักไหล่

“งั้นคงต้องเชื่อเซนส์ที่คุณอาบอก แล้วพยายามเอาตัวรอดให้ได้สินะครับ ถ้าตายก็ช่วยเก็บกระดูกให้ด้วยนะครับ”

“ฮ่า ๆ ก็ใช่ว่าจะเป็นแดนไร้กฎหมายไปซะทีเดียวหรอก”

“ตกลงจะให้ระวังหรือไม่ให้ระวังกันแน่ครับ”

“ไม่ว่าทางไหน ระวังตัวไว้ก็ไม่เสียหายนี่”

อีกฝ่ายพูดจบก็ยกยิ้มพลางหมุนตัวแล้วเดินไปอีกครั้ง คราวนี้ไม่หยุดยืนและหันมามองแล้ว จองแทอึยส่ายหน้าช้า ๆ พลางเดินตามคุณอาเข้าไปในอาคาร

ในเวลาแบบนี้แหละ ที่เขานึกอิจฉาพี่ชายผู้ดวงดีจนไม่มีใครเทียบ

แม้จะบอกว่า ทั้งสำนักงาน ห้องประชุม ห้องบรรยาย ห้องประลอง ห้องปฏิบัติการ ห้องพัก โรงอาหาร และห้องอื่นๆ ล้วนอยู่ชั้นใต้ดิน แต่พอเข้าไปในอาคาร แทนที่ผู้เป็นอาจะลงไปชั้นใต้ดิน กลับเยื้องย่างผ่านทางเดินไม้ที่ผุพังเป็นหย่อมๆ ไปยังประตูเก่าคร่ำคร่าตรงสุดทางเดิน ซึ่งไม่อาจรู้ได้เลยว่าข้างในนั้นมีอะไร

เมื่อสัมผัสได้ว่าจองแทอึยที่เดินตามหลังชะงัก จึงหันหลังมอง ขณะที่จองแทอึยเอียงคอสงสัย ประตูข้างกายก็ค่อยๆ เปิดออกอย่างเงียบเชียบ แล้วชายคนหนึ่งก็ก้าวออกมาจากข้างในนั้น

“โตว!”

ชายหนุ่มที่กำลังก้าวออกมาจากประตูที่เปิดอยู่ชะลอฝีเท้าเมื่อเห็นจองแทอึยยืนอยู่เบื้องหน้า ก่อนหันไปมองคุณอาของเขาที่ตะโกนเรียก ซึ่งเรียกราวกับเจอคนที่ตามหาอยู่พอดี ทันทีที่อีกฝ่ายเห็นผู้เป็นอา ชายคนนั้นก็ยืนตรงแล้วค้อมเอวลงคำนับ

“ยุ่งอยู่ไหม”

“ไม่ครับ กำลังจะออกไปสูบบุหรี่พอดีครับ”

จองแทอึยพยักหน้า เหมือนจะเข้าใจความต่างอย่างหนึ่งระหว่างกองทัพกับที่นี่แล้ว เขาลอบถอนหายใจกับโลกแห่งภาษาอังกฤษที่ถูกเปิดออก ซึ่งเป็นภาษาทางการที่ใช้ร่วมกันภายในสาขา และถึงแม้จะเป็นภาษาที่เขาใช้ได้ แต่ก็ไม่ค่อยอยากใช้มากนัก ทันใดนั้นคุณอาก็ชี้นิ้วมาทางเขา ทำให้ต้องกลืนลมที่กำลังจะถอนหายใจกลับลงไป

“ช่วยพาหมอนี่ลงไปข้างล่างหน่อย พาไปอยู่ห้องที่คิโยมิเคยใช้ เขามาใหม่น่ะ ยังไงก็ช่วยแนะนำเพื่อนๆ ให้รู้จักด้วย จะได้สนิทกันไว้”

“อ๋อ ครับ”

ชายหนุ่มเกาหลังใบหูคล้ายรู้สึกรำคาญ แต่ก็ยอมพยักหน้ารับโดยไม่ปริปากบ่น

ผู้เป็นอาพูดจบก็โบกมือให้เล็กน้อย ก่อนจะก้าวเข้าไปและเปิดประตู

เก่า ๆ นั่น และไม่หันกลับมามองจองแทอึยอีก บนทางเดินจึงเหลือเพียงชายหนุ่มและจองแทอึยเพียงสองคน

อีกฝ่ายกวาดมองเขาตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า จากนั้นก็เดินกลับเข้าไปในห้องที่เพิ่งเปิดประตูออกมา พลางกระดิกนิ้วเรียก จองแทอึยมองชายหนุ่มตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าแล้วเดินตามเข้าไป อีกฝ่ายยกยิ้ม

ภายในประตูไม้ที่ชายหนุ่มเดินออกมานั้นเป็นลิฟต์ แม้จะดูเหมือนประตูบานเลื่อนของโรงเรียนร้างที่แทบจะพังอยู่รอมร่อ แต่ดูจากประตูที่เปิดปิดได้โดยไม่มีเสียงเอี๊ยดอ๊าดก็ชวนให้รู้สึกทึ่ง ยิ่งลองเข้าไปยืนด้านในยิ่งพบว่าคุณภาพลิฟต์สมบูรณ์แบบไร้ที่ติ

“ที่นี่ทุ่มงบทั้งหมดไปกับการทำยังไงให้มันดูเก่าลงงั้นเหรอ...”

จองแทอึยพึมพำกับตัวเอง พลางกวาดตาสำรวจภายใน ก่อนเคลื่อนสายตาไปยังชายหนุ่มที่มองเขาอยู่

รูปลักษณ์ภายนอกของอีกฝ่ายดูเหมือนคนจีน ทว่าสีผิวที่ค่อนข้างเข้มและโครงร่างสอบ คงไม่ใช่ชาวฮั่นแท้ แต่น่าจะมีเชื้อสายของชนกลุ่มน้อยผสมอยู่ด้วย

ชายหนุ่มมองจองแทอึยด้วยสายตาอยากรู้อยากเห็นคล้ายกำลังสนใจแต่ก็ไม่ได้มากไปจนเกินพอดี จากนั้นก็ใช้นิ้วชี้จิ้มหน้าอกตัวเองสองสามครั้งแล้วพูด

“โตว โตว ชิงอิน”

“...จองแทอึย เรียกว่าแทอึยก็ได้”

“แทอึ...โอเค”

แม้การออกเสียงจะต่างกันเล็กน้อย แต่จองแทอึยคิดว่าแก้ไปก็คงไม่มีประโยชน์ จึงปล่อยผ่านไป

“ย้ายมาจากสาขาอื่นเหรอ หรือว่าเป็นเด็กใหม่เลย?”

“เพิ่งเข้ามาใหม่น่ะ ดูท่าจะแลกเปลี่ยนสมาชิกกับสาขาอื่นบ่อยสินะ”

“ก็ไม่บ่อยขนาดนั้นหรอก แต่ก็ใช่ว่าจะไม่มีเลย ดูทรงแล้วไม่เหมือนเด็กใหม่เลย ทำอะไรมาก่อนเหรอ คงไม่ได้ทำงานอย่างบริษัทมาก่อนใช่ไหม”

“ว่างงานน่ะ”

จองแทอียตอบอย่างจริงจังไร้รอยยิ้ม ทว่าชายหนุ่มที่ชื่อโตวกลับคิดว่าเป็นคำพูดล้อเล่น จึงหัวเราะเสียงดัง

“เอาเถอะ ดูแล้วนายคงไม่ได้มาจากสาขายุโรปหรอก ถึงยังไงก็ยินดีต้อนรับนะ”

จองแทอียจับมือโตวที่ยื่นมาหาแล้วเขย่าเบา ๆ พลางเอียงหน้าสงสัย

“ดูเหมือนความสัมพันธ์กับสาขายุโรปคงแย่พอตัวเลยสินะ”

ถึงจะเคยได้ยินจากคุณอามาแล้ว แต่พอได้ยินคนตรงหน้าพูดว่า ‘คงไม่ได้มาจากสาขายุโรป’ อีก จึงรู้สึกเอียนขึ้นมา หรือว่าความสัมพันธ์จะเลวร้ายเหมือนหน่วยเก่าของเรากับหน่วยของไอ้ร้อยตรีคิมเฮงซวยนั่นหรือเปล่านะ

“คงแย่พอตัวเหรอ หึ เดี๋ยวต้นเดือนหน้าก็รู้เอง เพราะตั้งแต่เดือนหน้าเป็นต้นไปจะมีการฝึกซ้อมร่วมกับสาขายุโรป ไอ้พวกนั้นจะมาที่นี่ บอกไว้ก่อนเลยว่าถ้ามีไอ้คนเฮงซวยมาก ๆ ต่อให้แอบขุดหลุมฝังไปสักคนสองคนก็ไม่มีใครว่าหรอก คนอื่น ๆ ในสาขาของเราจะช่วยเอง”

น้ำเสียงนั้นจริงจังเกินกว่าจะเรียกว่าล้อเล่น ท่าทางความสัมพันธ์จะแย่กว่าหน่วยของเรากับหน่วยของไอ้ร้อยตรีคิมนั่นเล็กน้อย

“ต้องขอบคุณเพื่อนร่วมสาขาพวกนั้นแล้วสินะ”

“ก็นะ ต้องช่วยเหลือกันถึงจะมีชีวิตรอดนี่”

โตวหัวเราะร่วน พลางเดินออกจากลิฟต์ที่หยุดพอดี จองแทอียเดินตามออกไป ก่อนจะตกใจเล็กน้อย

ใต้ดินชั้นห้าที่อยู่เบื้องหน้าคือโถงทางเดินสีขาวซึ่งทอดยาวออกไปบนพื้นปูพรมจนแทบไม่ได้ยินเสียงฝีเท้า ทางเดินที่นี่แตกต่างจากพื้นดินด้านบนที่เห็นเมื่อครู่มาก ใครจะไปคิดว่าพื้นที่ใต้ดินของอาคารเก่าใกล้พังจะสะอาดสะอ้านและเป็นระเบียบเรียบร้อยแบบนี้

“ทำไม ตกใจเหรอ”

โตวแย้มยิ้ม ท่าทีเหมือนไม่ได้เพิ่งเคยเห็นปฏิกิริยาแบบนี้เป็นครั้งแรก

“คิดว่าจะเป็นชั้นใต้ดินอับชื้น เต็มไปด้วยใยแมงมุม มีแมลงสาบกับหนูวิ่งกันให้วุ่นละสิ”

แม้ไม่ได้จินตนาการไว้แย่ขนาดนั้น แต่ก็ไม่ได้ผิดไปเสียทีเดียว

“ชั้นนี้มีหอพักนายทหารโสดอยู่เหรอ”

จองแทอึยเอ่ยขึ้นพลางเดินตามหลังโตวที่กำลังก้าวไปตามทางเดินทอดยาว โตวหันมามองเขา ก่อนจะร้องอ้อแล้วยกยิ้ม คล้ายเข้าใจบางอย่าง

“เคยเป็นนายทหารสินะ อยู่กองทัพไหนล่ะ”

“…”

“โนคอมเมนต์? ก็ได้ คนเราต่างมีสิ่งที่ไม่อยากพูดถึงกันทั้งนั้นแหละ ที่นี่ไม่ใช่หอพักนายทหารโสดหรอก เรียกว่าห้องพักส่วนตัวเถอะ หนึ่งห้องอยู่กันสามคน แต่จะอยู่ถัดลงไปอีกชั้นหนึ่ง ส่วนชั้นนี้มีห้องประลองอิสระ ห้องสมุด กับห้องมัลติมีเดียอยู่ ไม่ว่าจะเล่น อ่านหนังสือ หรือดูหนังในเวลาว่างก็มาที่ชั้นนี้ได้”

“ฉันอยากเก็บสัมภาระก่อนน่ะ”

จองแทอึยถือแค่กระเป๋าสะพายข้างขนาดพอเหมาะใบเดียว ดูท่าคำพูดของเขาจะสร้างความขบขันให้โตวไม่น้อย ใบหน้าอีกฝ่ายจึงปรากฏรอยยิ้ม ก่อนจะเอื้อมไปฉวยกระเป๋าจากมือของเขาแทบจะในทันที

“เหรอ งั้นฉันช่วยถือนะ ก่อนอื่นก็ไปสร้างความสนิทสนมกับคนอื่นไว้ก่อนเถอะ หืม? ต่อจากนี้ก็ต้องร่วมเป็นร่วมตายกันแล้ว อย่างน้อยก็น่าจะพูดคุยให้สนิทกันหน่อยไม่ใช่หรือไง”

“…”

“ตั้งแต่ห้าโมงเย็นเป็นต้นไปคือเวลาอิสระ ตอนนี้ทุกคนน่าจะทำธุระของตัวเองกันอยู่ แต่ถึงอย่างนั้น ส่วนใหญ่ก็น่าจะอยู่ในห้องประลองอิสระกันมากที่สุดนั่นแหละ”

เพื่อนที่จะต้องร่วมเป็นร่วมตายด้วยกันพวกนั้น เขาอยากจะไปเจอหลังจากนำของไปเก็บและดูห้องที่จะต้องอยู่ให้เรียบร้อยเสียก่อน ทว่าสุดท้ายก็ได้เดินตามโตวที่ถือกระเป๋าของเขาเดินนำไปเงียบ ๆ บางทีนี่อาจเป็นขั้นตอนปกติของที่นี่ก็ได้

แต่ดูเหมือนจะมีดีอยู่อย่างหนึ่ง คือนอกจากระดับหัวหน้าเก้าคนแล้ว ทุกคนที่เหลือต่างเป็นเพื่อนร่วมสาขาที่เท่าเทียมกันหมด

แม้ในทางปฏิบัติ คนหน้าใหม่อาจถูกรังแกอยู่บ้าง ทว่าในทางหลักการหากทุกคนต่างมีสถานะเท่าเทียมกันและอยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาคแบบนี้ถึงจะขยับตัวทำอะไรได้ก็สะดวกกว่า อีกอย่าง แม้สิ่งที่ได้ยินมาจะฟังดูคล้ายคำพูดหยอกล้อ แต่ที่นี่ก็ดูเหมือนเป็นสถานที่ที่สามารถฆ่าคนตายสักคนสองคนได้จริง ๆ

...เป็นไปได้สูงว่าเขาจะเป็นฝ่ายถูกฆ่ามากกว่าเป็นคนฆ่า สุดท้ายก็ทำได้เพียงระมัดระวังตัวไว้เท่านั้น

ตอนอยู่โรงเรียนนายร้อยทหาร คะแนนวิชาการฝึกทหารขั้นพื้นฐานหรือการปรับตัวสู่การทำงานจริงของเขาอยู่กลาง ๆ ไม่ถือว่าดีหรือแย่

หากไม่มั่นใจว่าจะตอบโต้จนพวกศัตรูที่ดาหน้าเข้ามายอมถอยก็ควรอยู่เงียบ ๆ ไม่ทำตัวให้สะดุดตา และรักษาชีวิตให้รอดพ้นครึ่งปีนี้ไปให้ได้จะดีมาก

หลังจากเดินเลี้ยวตรงมุมทางเดินมาสองครั้ง จองแทอึยก็ได้รู้ว่าห้องมัลติมีเดียและห้องสมุดอยู่ที่ไหน ทั้งยังมีเครื่องขายอาหารอัตโนมัติตั้งอยู่ที่มุมหนึ่งด้วย บางทีก็เดินสวนกับคนอื่นบ้าง แต่ไม่มีใครสนใจพวกเขา แม้จะมีเหลือบมามองเพราะเห็นเป็นคนแปลกหน้า แต่ก็ไม่ได้ดูระแวดระวังจนเกินไปนัก

“เห็นว่าเป็นสาขาเอเชียเลยนึกว่าจะมีแต่ชาวตะวันออกซะอีก ดูเหมือนจะไม่ใช่สินะ”

จองแทอึยพึมพำหลังจากชาวตะวันตกคนหนึ่งเดินผ่านไปได้สองสามก้าว ส่วนโตวทำเป็นหันมามอง

“ที่ไหนก็เหมือนกันนั่นแหละ จะไปสาขาไหนก็มีคนหลากหลายเชื้อชาติปะปนกันทั้งนั้น ที่เรียกสาขาเอเชียเพราะสำนักงานตั้งอยู่ในทวีปเอเชีย ไม่ได้รับแต่คนเอเชียอย่างเดียว แต่ถ้าเทียบสัดส่วนกับสาขาอื่นหรือสำนักงานใหญ่แล้ว ที่นี่จะมีสัดส่วนของชาวเอเชียมากกว่า ครึ่งหนึ่งของที่นี่คือชาวเอเชีย”

ระหว่างที่พูดคุยกัน พวกเขาก็เดินมาถึงห้องประลองอิสระที่เป็นจุดหมายปลายทาง

เมื่อเปิดประตูเหล็กขนาดใหญ่ที่ดูหนากว่าประตูทั่วไปประมาณสองเท่า พื้นที่กว้างเทียบเท่าโรงยิมทั่วไปก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า และมีอุปกรณ์ที่ไม่ต่างจากโรงยิมจริง ๆ มากนัก ยกเว้นอุปกรณ์ฝึกซ้อมสองสามชิ้นที่ดูอันตรายเป็นพิเศษ

ในห้องประลองอิสระนั้น มีคนประมาณสี่สิบห้าสิบคน ต่างคนต่างออกกำลังกายกันอยู่ ในจำนวนนั้น บางคนรวมกลุ่มสามสี่คนพูดคุยกันเรื่อยเปื่อย บางคนนอนเหยียดยาวคล้ายงีบหลับ แต่ส่วนใหญ่จะห้อยโหนอยู่กับเครื่องออกกำลังกายเหมือนตั้งใจฝึกซ้อมแรงกายพื้นฐาน

“ในเวลาพักยังรวมตัวกันเยอะแบบนี้ แสดงว่าจริงจังกันมากเลยนะเนี่ย”

“นายเองถ้าไม่อยากตาย ขอแนะนำให้สร้างความแข็งแกร่งของกล้ามเนื้อให้มากกว่านี้อีกเท่าตัวก่อนถึงเดือนหน้า มีเวลาเหลือแค่ครึ่งเดือน ถ้าตกไปอยู่ในเงื้อมมือไอ้พวกยุโรป นายได้ตายคามือฉันก่อนแน่”

โตวกำหมัดขึ้นมาโชว์ ก่อนจะมองไปรอบห้อง จากนั้นก็เดินไปทางกลุ่มชายฉกรรจ์ที่รวมตัวกันหกเจ็ดคน แม้จะรวมกลุ่มกันอยู่ แต่ก็รักษาระยะห่างระหว่างกันและต่างคนต่างทำธุระของตัวเองไป ถึงอย่างนั้นก็เป็นระยะห่างที่พอรู้ว่าพวกเขาเป็นกลุ่มที่มีจุดร่วมบางอย่าง

จองแทอึยลอบพยักหน้ากับตัวเอง คาดว่าพวกเขาคงอยู่ทีมเดียวกัน และโตวที่กำลังเดินเข้าไปก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย

พวกนั้นก็สังเกตเห็นโตวและจองแทอึยที่กำลังก้าวเข้าไปหาเช่นกัน จึงพักการออกกำลังกายและหยุดพูดคุยทีละคนสองคน พลางหันมามองทางพวกเขา หากจะให้พูดให้ถูกก็คือ มองคนแปลกหน้าอย่างจองแทอึยต่างหาก

“โตว ไอ้หมอนี่ ไหนว่าจะไปสูบบุหรี่ไม่ใช่เหรอ ลืมซองบุหรี่ไว้หรือไง”

“นั่นสิ คนที่ถ้าเริ่มสูบแล้วจะต้องสูบอย่างน้อยสามมวน ไหงวันนี้ถึงกลับเข้ามาเร็วขนาดนี้ได้ล่ะ”

ชายกลุ่มนั้นพูดคุยพลางหัวเราะคิกคัก แต่สายตากลับจับจ้องมา

ที่จองแทอึย ไม่ใช่แค่กลุ่มนี้เท่านั้น แม้แต่พวกผู้ชายคนอื่นที่อยู่รอบๆ ต่างก็มองเขาด้วยสายตาอยากรู้อยากเห็นเช่นกัน

“หมอนี่มาใหม่น่ะ เลยพามาทำความรู้จักจะได้สนิทกันไว้ สมาชิกคนใหม่ของทีมเรา”

โตวคุยกับพวกนั้นสองสามประโยค ระหว่างนั้นจองแทอึยก็ทำเป็นไม่ใส่ใจ พร้อมกวาดตามองไปรอบๆ

ช่วงอายุโดยรวมของทุกคนน่าจะประมาณยี่สิบกว่าถึงสามสิบต้นถึงกลาง แม้แต่คนที่ดูเด็กสุดตรงมุมโน้นก็คงเพิ่งพ้นวัยที่ถูกเรียกว่าไอ้หนูมาได้ไม่นาน ส่วนชายที่ดูอายุมากสุดในกลุ่มและกำลังเล่นกล้ามท้องอยู่ทางนั้น ถ้าปัดเป็นเลขกลมๆ ก็น่าจะสักสี่สิบ ดูเหมือนคนช่วงอายุยี่สิบปลายจะมีมากที่สุด

หากพูดถึงความแข็งแกร่งของร่างกาย คนอายุสามสิบอาจสู้คนอายุสี่สิบไม่ได้ ทว่าเทคนิคการต่อสู้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับแรงกาย เพราะอย่างนั้นเรื่องอายุก็คงไม่ใช่เรื่องสำคัญนัก

อย่างที่โตวบอก ครึ่งหนึ่งเป็นชาวเอเชีย นอกนั้นเป็นคนผิวขาวและคนผิวดำ แม้ไม่รู้จำนวนที่แน่ชัด แต่ดูจากคนที่อยู่ในห้องตอนนี้ น่าจะมีคนผิวดำมากกว่าคนผิวขาวอยู่นิดหน่อย ถึงอย่างนั้นจะแบ่งให้ชัดเจนไปเลยก็ยาก เพราะเท่าที่ดูผ่านๆ ที่นี่มีกลุ่มคนเชื้อสายผสมอยู่ไม่น้อย

อาจเพราะรักตัวกลัวตาย ทุกคนจึงสร้างความแข็งแกร่งให้กับร่างกายทุกครั้งที่มีเวลา ทำให้ไม่ว่าจะตัวเล็กหรือตัวใหญ่ รูปร่างของทุกคนจึงดูดี... โชคดีที่ไม่มีใครตรงกับรสนิยมทางเพศของจองแทอึย หรือจะเรียกว่าโชคร้ายก็ได้เช่นกัน

ช่างเถอะ ในเมื่อจะอยู่แค่ครึ่งปี หากถูกใจใครแล้วอยากเข้าหาคงเป็นเรื่องยุ่งยากเปล่าๆ อยู่เงียบๆ ไร้ปัญหาแบบนี้ต่อไปจะดีกว่า

“หืม แทอึ? อายุยี่สิบ...ห้าได้ไหมนะ”

ในบรรดาผู้ชายที่นั่งอยู่บนกองเบาะรองซึ่งพิงซ้อนอยู่กับกำแพง มีคนหนึ่งกระโดดลงมาจากด้านบนอย่างคล่องแคล่วแล้วเดินเข้ามา ชายคนอื่นที่อยู่ด้านหลังพากันหัวเราะคิกคัก ส่วนโตวแนะนำจองแทอึยคร่าวๆ ก่อนจะ

ถอยหลังไปสองสามก้าว

จองแทอึยมองชายที่ก้าวมาตรงหน้า ขณะเดียวกันหูก็คอยฟังเสียงรอบข้างและสังเกตบรรยากาศไปด้วย

ไม่แย่เท่าไร ทั้งเสียงหัวเราะ ทั้งสายตาที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น ไม่ได้มีวี่แววเย้ยหยันหรือเป็นปรปักษ์แฝงอยู่ นั่นเป็นเพียงเสียงของคนที่กำลังสนุกกับเหตุการณ์เล็ก ๆ ตรงหน้า จะบอกว่ามีความเป็นมิตรอยู่ด้วยบ้างก็ไม่ผิดนัก

ชายตรงหน้ามองสำรวจจองแทอึยด้วยรอยยิ้มขี้เล่น รูปร่างของเขาสูงใหญ่เกินกว่าจะบอกว่าเป็นชาวเอเชีย บางทีอาจจะเป็นลูกครึ่ง

...หมอนี่เป็นหัวโจกสินะ

จองแทอึยยิ้มขื่นในใจ

ไม่ว่าจะเป็นที่ที่เคยอยู่ก่อนหน้านี้หรือที่นี่ เมื่อชายฉกรรจ์อยู่รวมกันสังคมที่สร้างขึ้นมักจะมีจุดหนึ่งคล้ายคลึงกันไม่ว่าที่ไหน หนึ่งในนั้นคือการต้องเจอกับหัวโจกในหมู่เพื่อนร่วมงาน

ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ยกย่องให้เป็นผู้นำ ดูเหมือนศักดิ์ศรีอันน้อยนิดของแต่ละคนจะทนเรื่องแบบนั้นไม่ได้ ภายนอกจึงทำเหมือนไม่มีลำดับชั้นอะไรทั้งนั้น

แต่ถ้าลองมองลึกลงไปจะเห็นว่า ในนั้นมีคนเป็นหัวกับหางอยู่แน่นอน คนเป็นหัว ต่อให้พูดเรื่องเดียวกัน ก็จะมีคนส่วนใหญ่พยักหน้าเห็นด้วยและยอมทำตามอย่างว่าง่ายอยู่เสมอ ขณะเดียวกันคนที่เป็นหาง ไม่ว่าจะเอ่ยอะไรออกมาก็มักโดนตำหนิกลับ แทบไม่มีใครเห็นด้วย

บางทีนี่อาจไม่ใช่นิสัยโดยกำเนิดของผู้ชายเท่านั้น แต่เป็นนิสัยโดยกำเนิดของมนุษย์ ถึงอย่างนั้นจองแทอึยก็ไม่รู้ว่าสังคมของผู้หญิงเป็นอย่างไร และไม่คิดอยากรู้ด้วย

"นายล่ะ?"

จองแทอึยยิ้มและพยักพเยิดคางใส่ อีกฝ่ายจึงชี้ตัวเองก่อนยักไหล่

"ฉันเหรอ? คาร์โล ซากิซาวา อีกเจ็ดเดือนอายุก็จะครบสามสิบ มีอะไรสงสัยอีกไหม"

“อืม ที่หักนิ้วกับคลายข้อเท้าอยู่ตอนนี้ เป็นเพราะฉันหรือเปล่า”

ชายที่ชื่อคาร์โลระเบิดเสียงหัวเราะ ไม่รู้ว่าเป็นที่นิสัยหรือต้องการข่มขวัญ ขณะที่เขาเดินเข้ามาหาจองแทอึยก็หักนิ้วดังกรอบแกรบ พอมายืนอยู่ตรงหน้า ก็ค่อย ๆ หมุนคลายข้อเท้าและลำคอ ก่อนจะแบมือทั้งสองข้างพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“เปล่า ๆ แค่จะออกกำลังกายพอดีน่ะ ทำไม กลัวเหรอ ดูไม่เหมือนกลัวเท่าไหร่เลยนะ”

“พอดีเป็นคนที่แสดงออกไม่ตรงกับความรู้สึกอยู่แล้วน่ะ”

พอได้ยินเสียงพึมพำของจองแทอึย คาร์โลก็หัวเราะอีกครั้ง ท่าทางคงคิดว่าเป็นเรื่องตลก แต่ก็เป็นความจริงอยู่ส่วนหนึ่ง เขาเคยโดนพูดเหมือนกันว่าเป็นพวกที่แสดงออกไม่ตรงกับความรู้สึก และตอนนี้ภายในของเขาก็รู้สึกไม่สบายใจนัก อีกฝ่ายสะบัดข้อมือช้า ๆ มือของชายหนุ่มนั้น หากให้พูดเกินจริงหน่อยก็ใหญ่พอ ๆ กับฝาหม้อ ถัดจากมือนั้นก็เป็นแขนที่อุดมไปด้วยกล้ามเนื้อแข็งแกร่งยาวไปจดไหล่ ขาที่โผล่พ้นกางเกงบ็อกเซอร์ก็เช่นกัน ในเมื่อมีคนรูปร่างแข็งแรงขนาดนี้เดินเข้ามาใกล้ จะให้สบายใจอยู่ได้อย่างไร

“งั้นเหรอ เจ้าแสดงออกไม่ตรงกับความรู้สึก ฉันว่าจะคลายกล้ามเนื้อสักหน่อย พอจะช่วยได้ไหมล่ะ”

ร่างกายบึกบึนและกล้ามเนื้อกำยำไม่สามารถบอกทุกสิ่งได้ ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อยากปะทะกับชายคนนี้ อย่างไรเขาก็เสียเปรียบเต็ม ๆ แถมยังไม่มั่นใจในพละกำลังของตัวเองตั้งแต่แรก ยิ่งไม่คิดถึงขั้นอยากชกต่อยกับหัวโจกเพื่อชิงความเป็นหัวหน้าแบบสัตว์ป่าใด ๆ อยู่แล้ว

แม้อยากปฏิเสธ ทว่าคนตรงหน้ากลับไม่ยอมเว้นช่องว่างให้พูดเลย

คาร์โลพูดจบก็พุ่งเข้าหาจองแทอึยทันที มือข้างหนึ่งคว้าข้อมือ ส่วนอีกข้างจับหัวไหล่อีกฝั่ง แล้วใช้ขาเกี่ยวพร้อมกดร่างให้ทรุดลง

ทุกอย่างเกิดขึ้นในชั่วพริบตา

สายตาหมุนคว้างไปราวครึ่งรอบ เหมือนเพดานพุ่งมาตรงหน้าก่อนจะไกลออกไป แรงกระแทกหนักหน่วงแผ่ซ่านไปทั่วแผ่นหลัง แม้จะใช้เทคนิค

รับแรงกระแทกโดยสัญชาตญาณ แต่แรงสะเทือนที่ทำให้จุกวาบก็อัดแน่นอยู่ในอกชั่วครู่ ก่อนจะหายไป

จากนั้นใบหน้าของคาร์โลก็โผล่มาอยู่เหนือศีรษะของเขา พร้อมรอยยิ้มและสีหน้าขมวดคิ้วที่โอเวอร์เกินจริง

“อะไรกัน ไม่ระวังตัวเลยนะ เป็นแบบนี้จะใช้การได้เหรอ ไหนลองลุกขึ้นมาหน่อย”

เสียงหัวเราะอื้ออึงกับเสียงผิวปากโห่แซวดังแว่วมาจากด้านหลัง จองแทอึยเงยหน้ามองชายเจ้าของชื่อแบบตะวันตกที่มีใบหน้าแบบชาวตะวันออกปนตะวันตก แต่ห่างไกลจากความงดงามที่เป็นลักษณะเฉพาะของคนเป็นลูกครึ่ง

แม้คาร์โลจะบอกให้ลุกขึ้น แต่กลับไม่หลีกทางให้ ยังคงจับไหล่กับแขนจองแทอึยแน่น พร้อมใช้เข่ากดต้นขาไว้เพื่อจัดศูนย์ถ่วงร่างกาย

หากไม่ได้ฝึกฝนเทคนิคถึงขั้นเชี่ยวชาญ หรือมีพละกำลังมหาศาลเหมือนกับคิงคอง ก็ไม่มีทางลุกขึ้น...ด้วยวิธีธรรมดาได้เลย

“บอกให้ลุกขึ้นงั้นเหรอ”

“ใช่ ถ้าลุกขึ้นได้ก็เอาเลย”

“ได้ งั้นจะใช้วิธีไหนก็ไม่เกี่ยงแล้วนะ”

จองแทอึยแทบจะลงมือทันทีที่พูดจบ เขายกขาขวาซึ่งเป็นส่วนเดียวที่ยังพอขยับได้ขึ้น แล้วใช้เข่ากระแทกเข้ากลางหว่างขาของคาร์โลเต็มแรง

“อ็อก”

เสียงร้องไม่ได้ดังจากปากคาร์โลเท่านั้น พวกผู้ชายที่กำลังจับตาดูสถานการณ์พร้อมเสียงหัวเราะพูดคุยกันพลันชะงักในชั่วพริบตา ใบหน้าแข็งค้าง ตามมาด้วยเสียงอุทานเล็กน้อย

ความเงียบที่แทรกเข้ามาเพียงชั่วครู่ ผ่านไปไม่กี่วินาทีก็ถูกฉีกกระชากด้วยเสียงโห่ร้องที่แทบไม่ต่างจากเสียงเอะอะ

“ไอ้บ้านั่นใช้วิธีสกปรกแบบนั้น!!!”

“ขี้ขลาด...”

ระหว่างที่ผู้ถูกกระทำขดตัวอยู่บนพื้นไม่อาจเคลื่อนไหวได้ จองแทอึย

ที่รีบสลัดตัวออกมาจากใต้ร่างนั้นแล้วลุกขึ้นยืน กลับถูกพวกผู้ชายที่อยู่ด้านหลังตะโกนใส่อย่างเดือดดาล จองแทอึยแค่นหัวเราะขึ้นจมูก

“ก็ในเมื่อฉันต้องลุกขึ้นให้ได้ แล้วมันขี้ขลาดตรงไหน ถ้าจะบอกว่าขี้ขลาด น่าจะขี้ขลาดตั้งแต่ความต่างน้ำหนักตัวของฉันกับหมอนี่แล้วสิ”

ไม่รู้ว่าคำพูดนั้นไปจี้ใจดำหรืออย่างไร ชายที่นั่งเฉื่อยชาอยู่ข้างคาร์โลจนถึงเมื่อครู่ถึงกับกระโดดลงมาจากกองเบาะ อีกฝ่ายเดินเข้ามาใกล้แล้วถกแขนเสื้อขึ้นอย่างฮึกเหิม ถึงจะตัวเล็กกว่าจองแทอึย แต่ร่างกายก็แข็งแกร่งและอัดแน่นไม่ต่างจากก้อนหินใหญ่

หนีเสือปะจระเข้สินะ ไอ้หมอนี่เป็นลูกน้องของหัวโจกนั่นหรืออย่างไร ดูท่าวันนี้คงต้องทำใจโดนรับน้องแบบถูกลากไปรุมประชาทัณฑ์แล้วละ ว่าแต่บนเกาะห่างไกลแบบนี้มีเครื่องมือทางการแพทย์ดี ๆ หรือเปล่านะ

จองแทอึยลอบถอนใจพลางล้วงมือเข้ากระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตข้างหนึ่ง พอเห็นเขาทำอย่างนั้น ชายที่ก้าวฉับ ๆ เข้ามาก็ชะลอความเร็วลงเล็กน้อย สายตาดูระแวดระวังอย่างยิ่ง

“ไหน ๆ ก็ใช้วิธีขี้ขลาดแล้ว เลยคิดจะชักอาวุธออกมาซะเลยว่างั้น!!!”

ชายคนนั้นแผดเสียงราวกับฟ้าผ่า แต่จองแทอึยเดินเข้าหาชายคนนั้นอย่างไม่ยี่หระและเมินเฉย ทำเอาอีกฝ่ายชะงักไปครู่หนึ่ง

โอกาสมีแค่ตอนนี้เท่านั้น

จองแทอึยคว้าคอเสื้อของชายคนนั้น อีกฝ่ายปัดมือเขาออกตามสัญชาตญาณ ทันทีที่เหวี่ยงหมัดมา จองแทอึยก็ซัดเข้าปลายคางของอีกฝ่ายขณะยังสอดมือไว้ในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต จากนั้นก็ใช้ขาเกี่ยวแบบเดียวกับที่คาร์โลทำกับตนเอง และชกเข้าที่ลิ้นปี่จนอีกฝ่ายล้มลง

พอกดหัวเข่าบนหน้าอกของชายคนนั้น บรรยากาศรอบตัวก็เงียบลง รู้สึกถึงสายตาไม่เป็นมิตรพุ่งมาจากรอบทิศ ต่างจากเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง

ให้ตายเถอะ เป็นแบบนี้คงโดนรุมประชาทัณฑ์ไปแปดเก้าครั้งจากสิบครั้งแล้ว

ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายรับรู้ถึงการลอบถอนหายใจของจองแทอึยหรือไม่ ถึงได้จ้องมองเขาด้วยแววตาดุดันราวกับไม่สะทกสะท้านต่อแรงปะทะใด ๆ

“ถ้านายไม่ขี้ขลาดใช้อาวุธมาทำให้ฉันสับสนจนเผลอประมาท ป่านนี้สถานการณ์คงกลับกันไปแล้ว”

“รู้แล้วน่า”

แม้คนที่ถูกชัดจนลงไปกองกับพื้นจะโวยวาย แต่คำพูดเหล่านั้นก็ไม่ต่างจากคำแก้ตัวของผู้แพ้ จองแทอึยพึมพำพลางถอนหายใจ อีกอย่างผู้ชายคนนี้ไม่ได้ตั้งใจจะเล่นงานเขาอย่างเอาเป็นเอาตายตั้งแต่แรก คงคิดแค่ว่าจะขู่ให้กลัวพอเป็นพิธีโดยไม่ได้เอาจริง อีกฝ่ายเลยโดนเขาเล่นงานเอาง่าย ๆ แบบนี้

ชายหนุ่มจับข้อมือของจองแทอึยที่กดอยู่ตรงไหล่ตัวเอง และออกแรงคล้ายตั้งใจจะหักทิ้ง เหมือนคิดจะใช้กำลังสะบัดเขาออก

ต่อให้จองแทอึยพยายามใช้แรงทั้งหมด เขาก็คงเอาชนะผู้ชายคนนี้ไม่ได้ แต่ถ้าลองยื้อสุดชีวิตก็คงได้สักหนึ่งนาที หลังจากนั้นสถานการณ์อาจจะพลิกผันก็ได้

โธ่เว้ย ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยถูกรุมประชาทัณฑ์สักครั้ง มันจะเจ็บมากไหมนะ ต้องเจ็บมากแน่ ๆ งั้นก็ขอให้พาไปห้องพยาบาลทันเวลาก็แล้วกัน

จองแทอึยเดาะปาก รับรู้ได้ถึงสายตารอบด้านที่เริ่มน่ากลัวขึ้นเรื่อย ๆ ก่อนจะพึมพำใส่ชายที่อยู่ห่างจากเขาไม่ถึงคืบ

“แต่ว่านะ อย่างที่นายพูด ฉันมันทั้งขี้ขลาดทั้งเล่นสกปรก นายคิดว่าคนอย่างฉันจะพกอะไรไว้ในกระเป๋า ถึงได้ยอมถูกทำให้ล้มลงไปนอนง่าย ๆ แบบนี้ล่ะ หรือว่านายเป็นพวกต่อให้โดนปาดคอก็ไม่ตาย?”

มือที่ยังล้วงอยู่ในกระเป๋าขยับเข้าไปจ่อที่ลำคอของชายคนนั้น

อีกฝ่ายสบตากับจองแทอึยที่พึมพำอย่างไม่ยี่หระด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนปลายแหลมที่อยู่ใต้ผ้าจะแตะเข้าที่คอของชายตรงหน้า ดวงตาอีกฝ่ายเบิกกว้าง เห็นดังนั้นจองแทอึยก็ยกยิ้ม

“แต่ปัญหาก็คือ...ปากกามันปาดคอคนไม่ได้”

จองแทอึยหยิบปากกาในกระเป๋าออกมาโยนทิ้ง ก่อนจะลงมาจากตัวอีกฝ่ายแล้วนั่งแผ่ลงกับพื้น ชายคนนั้นขมวดคิ้วพลางจ้องเพดานอยู่ครู่หนึ่ง

ก่อนจะผุดลุกขึ้นแล้วตะโกนใส่จองแทอึยเสียงสั่น

“ไอ้หมอนี่ นอกจากจะใช้วิธีขี้ขลาด ยังใช้ลูกไม้ตื้นๆ อีก ไม่ได้การละวันนี้คงต้องดัดสันดานสักหน่อยแล้ว”

“ใช่ เป็นความคิดที่ดี แต่ฉันขอก่อนนะ อัลทา”

คาร์โลที่เพิ่งผละมือจากหว่างขาแล้วลุกขึ้นจากพื้น ส่งเสียงพึมพำทุ้มต่ำชวนขนลุก

จองแทอึยมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าห่อเหี่ยว

เดิมทีเขากะจะอยู่เงียบๆ ไม่ให้เป็นจุดสนใจ คอยรักษาชีวิตตัวเองไปวันๆ แล้วทนให้ครบครึ่งปีก่อนหนีออกไป แต่ทำไมต้องมานั่งกังวลเรื่องชีวิตตัวเองตั้งแต่เริ่มต้นแล้วก็ไม่รู้ ถ้าจะถามหาสาเหตุ คงเป็นความผิดของไอ้คนที่พาเขามาที่นี่

หากคิดกันตามความจริงแล้ว นี่ไม่ใช่ความผิดของโตว แต่เขาก็ยังจ้องอีกฝ่ายเขม็งด้วยสีหน้าหม่นหมอง ราวกับอยากหาใครสักคนมารับเคราะห์แทนความอัดอั้นของตัวเอง โตวที่ยืนปะปนไปกับฝูงชนกำลังมองสถานการณ์ ทันทีที่สบตากับจองแทอึยก็คิ้วกระตุก

จองแทอึยรู้สึกห่อเหี่ยวลงทุกทีจนเรี่ยวแรงแทบเหือดหาย ได้แต่หลุบมองพื้นอย่างสิ้นหวัง

“ว่าแต่ นายใช้เส้นใครเข้ามา”

เงาดำทาบทับเหนือศีรษะ เมื่อเงยหน้ามอง คาร์โลที่ถลกแขนเสื้อขึ้นก็มาอยู่ตรงหน้าแล้ว คล้ายอยากสอบสวนเบื้องลึกเบื้องหลังก่อนจะลงมือซ้อมให้ตาย

ขณะกำลังจะบอกว่าไม่มีเรื่องแบบนั้นหรอก โตวก็ตะโกนขึ้นมาก่อน

“ครูฝึกจอง ครูฝึกจองชางอินพามา”

“ครูฝึกจอง?”

คาร์โลเหลือบมองโตว ก่อนจะถามจองแทอึยด้วยความสงสัยอีกครั้ง

“ไปรู้จักกับครูฝึกจองได้ยังไง”

“...ถ้าบอกว่าสนิท นายจะปล่อยผ่านนิสัยเสียๆ ของฉันไปหรือไง”

คาร์โลทำท่าเหมือนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเอียงศีรษะเล็กน้อย

“ขอฟังดูก่อน”

น้ำเสียงนั้นชัดเจนราวจะบอกว่า ต่อให้ฟังแล้วก็ต้องดัดสันดานอีกหน่อยอยู่ดี จองแทอียจึงบอกความจริงด้วยน้ำเสียงคล้ายถอนหายใจ

“อาของฉันเอง”

“ครูฝึกจองน่ะเหรอ...เป็นอาแท้ ๆ ?”

เมื่อเสียงคาร์โลดังขึ้น ผู้คนรอบข้างก็พากันฮือฮา

ปฏิกิริยาที่ไม่คาดคิดเหล่านั้นทำให้จองแทอียงุนงง แม้จะไม่แสดงออกอย่างเปิดเผยก็ตาม

คุณอาของเขาเป็นคนมีชื่อเสียงถึงขั้นที่ทุกคนตกใจกันขนาดนี้เลยหรือไง ท่าทางครูฝึกจะเป็นตำแหน่งที่มีอิทธิพลมากกว่าที่คิด

“แทอี...จองแทอี...ถ้างั้นนายเกี่ยวข้องกับจองแจอียังไง เห็นลือกันว่าจองแจอีก็เป็นหลานของครูฝึกจองเหมือนกันนี่”

คาร์โลพึมพำชื่อของจองแทอียด้วยสำเนียงที่เพี้ยนไปเล็กน้อย ก่อนจะถามด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เมื่อจองแทอียได้ยินชื่อพี่ชายของตนที่ถูกเรียกเช่นนั้น เขาก็อดแปลกใจอีกครั้งไม่ได้

ไม่คิดไม่ฝันว่าชื่อพี่ชายของเขาจะโผล่มาในสถานการณ์แบบนี้ ไม่สิ ยิ่งกว่านั้นคือ เขาไม่เข้าใจว่าทำไมชื่อของพี่ถึงถูกพูดถึงที่นี่ จะว่าไป เห็นว่าคนของสาขาหนึ่งไม่จำเป็นต้องอยู่สาขานั้นตลอดไป สามารถย้ายสาขาหรือย้ายไปอยู่สำนักงานใหญ่ได้ ก่อนหน้านี้ตอนพี่ของเขาทำงานที่สำนักงานใหญ่ระยะหนึ่ง พวกเขาอาจเคยทำงานด้วยกันก็ได้

“พี่ชายฉันเอง”

“พี่เหรอ พี่ชายนายเหรอ จองแจอีน่ะนะ พี่ชายแท้ ๆ ของนาย? นักวิจัยอัจฉริยะชื่อดังคนนั้นที่สำนักงานใหญ่ถึงขั้นจะมอบทั้งอำนาจและเงินมหาศาลให้ ทั้งที่ขอร้องอ้อนวอนแต่เขากลับจากไปอย่างไร้เยื่อใยทันทีที่หมดสัญญา ยอดอัจฉริยะคนนั้นเหรอ จองแจอีที่โคตรโชคดีซะจนจับงานไหนก็ประสบความสำเร็จไปหมดน่ะนะ”

จองแทอียขมวดคิ้ว พลางเบี่ยงหน้าให้ห่างจากคาร์โลที่กำลังตื่นเต้นจนตะโกนโหวกเหวก

เขาเพิ่งเคยได้ยินครั้งแรกเลย เดิมทีเขากับจองแจอึยก็ต่างไม่สนใจงานของกันและกันอยู่แล้ว ดังนั้นอาจเป็นอย่างที่อีกฝ่ายพูดจริง ๆ ก็ได้ และก็คงจะเป็นแบบนั้นแหละ

อย่างไรก็ตาม ดูท่าว่าพี่ชายของเขาจะเป็นคนดังกว่าที่คิด

“อือ ใช่ พี่ชายฉันเอง...งั้นจะยอมปล่อยผ่านเรื่องนิสัยเสียของฉันไปใช่ไหม”

เขาแอบหวังว่า อิทธิพลจากชื่อเสียงของพี่จะช่วยให้ความโชคดีของพี่ส่งมาถึงตัวเองสักนิดก็ยังดี

คาร์โลหันไปคุยเสียงดังกับพวกผู้ชายที่เดินเข้ามาและพูดทำนองว่า ‘เคยได้ยินแต่ข่าวลือ...’ ‘ตำนานคนนั้น...’ พอได้ยินจองแทอึยพูดก็หันมามองก่อนจะยักไหล่และเหยียดยิ้ม

“พูดอะไรแบบนั้น แน่นอนว่ามันคนละเรื่องกันอยู่แล้ว”

คาร์โลคลายข้อมือและหักนิ้วจนดังกรอบแกรบ ก่อนจะยื่นหน้ามองจองแทอึยแล้วแสร้งพูดอย่างเห็นอกเห็นใจ

“ดู ๆ ไป นายไม่มีทั้งพละกำลังและเทคนิค ถ้าเห็นว่าเอาชนะไม่ได้ก็เก็บไม้เก็บมือไว้สิ ทำไมต้องใช้วิธีสกปรกมาหาเรื่องใส่ตัวเองด้วย”

“ก็วิธีสกปรกทำให้ชนะได้แน่ ๆ ไง”

“...”

คาร์โลปิดปากเงียบ ผู้ชายอีกคนที่ยืนอยู่ด้านข้างเดินเข้ามาหาด้วยสีหน้าอันตราย พวกผู้ชายคนอื่น ๆ ต่างก็เดินเข้ามาล้อมเขาด้วยสีหน้าคลุมเครือแยกไม่ออกว่ากำลังยิ้มหรือกำลังโกรธอยู่กันแน่ ไม่ทันไรเรื่องของพี่ชายก็ปลิวหายไป ชื่อเสียงของพี่ที่หวังว่ามันอาจนำพาความโชคดีมาให้แม้เพียงเสี้ยวก็ปลิวหายไปเช่นกัน

ยังดีที่บรรยากาศไม่ได้ดูอันตรายและเลวร้ายอย่างที่คาด ดูท่าคงไม่ถึงขั้นต้องกังวลเรื่องเครื่องมือแพทย์

ถึงอย่างนั้นผลจากการโดนรุมประชาทัณฑ์ก็ไม่เปลี่ยนไปอยู่ดี